

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 7^{ον}

1930

ΠΑΡΟΥΣΙΑ 312
Ο ΤΥΠΟΣ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ

Το Μπουκέτο
στην 24η Μαΐου
Από το Μπουκέτο

Η ΚΟΛΥΝΟΣ είναι οίκο-οικονομική. Έν εξα-
τεστόμετρον επί ξη-
ρῶς ψήκτρας ἀρκεί.
Ἡ Κόλυνος παρασού-
ρει τὰ ὑπολείμματα
τῶν τροφῶν καὶ κα-
ταστρέφει τὰ ἐπιβί-
ονα μικρόβια. Δοκι-
μάσατε τὴν Κόλυνος.
Τὸ αἶσθημα τῆς κα-
θαριότητος καὶ δρο-
σερότητος, ὅπερ μένει
εἰς τὸ στέμα, εἶνε ὑ-
πέροχον.

**ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ**

**Ο ΕΣΚΙΜΩΣ ΠΑΡ' ΟΛΗΝ
ΤΗΝ ΓΑΛΗΝΗΝ ΤΟΥ**
χρησιμοποιεῖ τὸ Bromural διὰ νὰ κατα-
πολέμησιν τὰς νευρικὰς διεγέρσεις, τὰς
ἀποίας οὐδ' αὐτὸς δύναται ν' ἀποφύγῃ. Ἐπί-
σης ὁ ἀνεπιγνύμενος ἄνθρωπος τοῦ ἀποίου
νὰ νύκτα ἐρεθίζονται ὑπὸ τῶν συνεχῶν
ἐνδύσεων, θεωρεῖ ὡς ἀπαραίτητον τὸ
Bromural καθ' ὅσον εἶναι ἐν κατενναστι-
κῶν ἀπολύτως ἀβλαβές.
Τὸ Bromural τῆς Ἑταιρίας Knoll A.-G.
τοῦ Ludwigshafen ἐπὶ τοῦ Ρήνου (Γερ-
μανία) εἶναι φάρμακον λαϊκὸν γνω-
στὸν πρὸ ἐνός τετάρτου τοῦ αἰῶνος
καὶ παντοῦ ἀπαραίτητον. Ὑπάρχει
εἰς σωληνάρια τῶν 10 καὶ 20 δισκίων.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

**ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ**

**ARTI
E.J.B.**

ARTI

**ARTI
E.J.B.**

**ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ**

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΑΘΗΤΩΝ

μανθάνουσι τὰς ξένας γλώσσας εἰς τὰς Σχολὰς BERLITZ, εὐ-
ρισκομένως εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Ἰδρυσις νέων Τάξεων.

Ἰδιαίτερα καὶ κατ' οἶκον μαθήματα.

Δοκιμαστικὸν μάθημα δωρεάν.

37 Ὁδὸς Σταδίου 37

"ΦΑΜΑ,"

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

Πρέπει νὰ ἔχη ὡς ἀπαραίτητο σύντροφο ἓνα ΜΑΝ-
ΣΤΡΟΥΟΛ. Εἶνε τὸ καλλίτερον ἐμμηναγωγόν· θεραπεύει ρι-
ζικῶς τὴν ἀτακτον περιόδον τῶν γυναικῶν καὶ κορασιδων·
καταπύει τοὺς πόνους τῶν νεφρῶν, τῆς κοιλίας, τὴν ἡμικρα-
νίαν, ἐξάντλησιν καὶ λοιπὰς κακουχίας τῆς ἀτάκτου περιόδου.
Οἱ διασημότεροι ἰατροὶ ἐν Γερμανίᾳ συνιστοῦν τὸ Μαν-
στρουόλ. Ζητήσατε ὁδηγίαν δωρεάν. Γεν. Ἀντιπρ. Α. Χρο-
νόπουλος, Κάνιγγος 12, Ἀθήναι.

Ὅταν δὲν εἶναι τοῦ Schering
δὲν εἶναι Οὐροτροπίνη.

**ΔΙΣΚΙΑ
ΟΥΡΟΤΡΟΠΙΝΗΣ Schering**

ἀπολυμαίνουν καὶ καθαρίζουν τὸν
ὄργανισμόν καὶ παρέχουν εἰς περι-
πτώσεις ἐμπιρῶν νοσημάτων ὡς
καὶ μετὰ ταῦτα τὴν ἀσφαλεστέραν
προστασίαν κατὰ τὴν παθήσειν τῶν
νεφρῶν, τῆς κύστεως καὶ τοῦ ἥπατος.

Νὰ πέρνετε πάντοτε:
"Οὐροτροπίνην SCHERING"

Σωληνάρια τῶν 20 δισκίων.

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶν-
ται πρὸς 3 δρχ. ἑκάστον.

**ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΠΑΝ-
ΝΟΝ "CONCEPT"**
ἀποδίδει εἰς ἀπάντη-
σιν καὶ διασύντα-
στοιχίζει λιγώτερα
ἢ ἑπτακατὰ τοιαῦτα
ἑνὰς καλῶς συντα-
χέναι.
Τὸ ραδιόφωνον αὐτὸ
εἶνε ἡ ἀπαραίτητος
φύξις καὶ σπουδαι-
ότης.
Πωλεῖται: Γερμ.
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ.
Λέκκα 21α.

**ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΤΑ-
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ**
Νὰ βάψετε μόνον Σα-
σινά Σας φορέματα
μάνικας βαφῆς
ARTI
καὶ δὲ γίνονται
νέοι.
Αἱ βαφαὶ ARTI
εἰς τὰ Φαρμακεία
Ἐμπορικὰ τῆς ἀγο-
ρῆς εἰς 60 μεδέρων
Γεν. Ἀντιπρ.
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Λέκκα 21α.

**ΠΩΛΕΙΤΑΙ
ΧΑΡΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
ΑΠΟΤΑΝΘΕΤΟ
ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑΣ**

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ

LONGINES
10 GRANDS
506 PRIX D'OR
τοιοῦτον ρολόι οὐδεὶς
κόσμου ἔχει νὰ ἐκβάλῃ
μερὸν.
ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΑΝΘΡΩ-
πρωτοφανὲς ἔκθεσις ἀπο-
κοσμημάτων βασιλικῆς
ΜΕΓΑΛΑ ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ
ΑΦΟΝ Π. ΖΕΝΕΤΟΥ
Ἐργαστὴ 19 καὶ 21
(ΜΕΤΑΡΟΝ ΜΕΤΟΠΟΛΕΩΣ)
Τίμηαι ὁρίσθησαν
Μία LONGINES εἶναι
ὡς ἀπόδειξις

27 Μαρτίου 1930

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

289

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΛ Α' Τ' ΜΠΕΝΣΟΥΤΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τὴν εἶχα ἰδῆ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ εὐθῆμα ἐκεῖνα κέντρα, ποὺ συναντᾷ
καθεὶς σ' ὅλα τὰ λιμάνια τοῦ κόσμου. Στὴν ἀρχή, κάποιος νέος κα-
θότανε μαζί της στὸ ἴδιο τραπέζι, ἔπειτα ὁμοίως εἶχε μείνει μονάχη.
Χόρευε δὴ ἡ τρεῖς φορές μαζί της, χορὸς νὰ ἀλλάζουμε οὐτὴ μιά
λέξη.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ δύο ὧρες, τὴν περίμενα στὸ δωμάτιό μου. Γιὰ
νὰ πᾶν τὴν ἀλήθεια, δὲν μοῦ τὸ εἶχε υποσχεθῆ ἀνοιχτὰ πὺξ δὲ ἐρχό-
τανε νὰ με βοηθῇ. Μὰ, ὅταν τῆς εἶχα φανερῶσι στὸ αὐτὴ, καθὼς χο-
ρεῖται, πὺξ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν ἰδῶ ἔπειτα, με εἶχε φωτῆσαι:

— Ποῦ;
Κὶ' ὅταν τῆς ἔδωσα τὸν ἀριθμὸ τοῦ δωματίου μου, στὸ ξενοδο-
χεῖο ποὺ μένα, τὸν ἐπανελάβε ἀρκετὲς φορές στὴν ἀρχὴ τῶν χειλίων
τῆς. ἔπειτα γέλασε....
Μὰ ὁλόκληρη ὥρα εἶχε περάσει καὶ στὸ τέλος εἶχα ἀτελειωθῇ
νὰ περιμένω. ἔπειτα, ἔξω, κάποιος χιτῆρος ἐλαφρὰ τὴν πόρτα
μου. Πετᾶχτρα ἀμέσως ἀπάνω. Ἐπὶ τέλος!

Ἀνοῖξα τὴν πόρτα. Ἦταν ἐκεῖνη. Στεκότανε ἐκεῖ δά, στὸ κα-
τώφλι, καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ μικρὸ πονδρασιμὸν τῆς χεῖρ, τὸ ὅποιο
φίλησα. Τὰ μάτια τῆς ἀστράφταν. Ἐκείνη
τὴν πόρτα καὶ γύρισα δὴν φορές τὸ κλειδί. "Ο-
ταν γύρισα πίσω, τὴν εἶδα ποὺ στεκότανε στὴ
μέση τοῦ δωματίου. Εἶχε βγάλει τὸ λεπτὸ ἑ-
πανωφόρι τῆς καὶ τὸ κορμίδε στὸ χέρι. Τῆς
τὸ πῆρα εὐγενικὰ καὶ τὸ κρέμισα στὴν κρε-
μάστρα.

Γελῶσε. Σαλιώθηκε ὥστερα σ' ἓνα καθί-
σμα καὶ ἔβριζε πίσω τὸ κεφάλι. Κ' ἔξακολου-
θοῦσε νὰ γελᾷ, νὰ γελᾷ ὁλοένα.

Τῆς εἶπα:

— Μήπως χρειάζεσθε τίποτε; Μπορῶ νὰ
σᾶς φανῶ γρήγορος;

Μὲ τὰ λόγια μου αὐτὰ, τὸ γέλιο τῆς δι-
νάμωσε ἀκόμα περισσότερο. Ὁλόκληρο τὸ σῶ-
μα τῆς συνταρασσότανε σπασμωδικὰ, τὸ πρὸ-
σώπ τῆς εἶχε γίνῃ κατακόκκινο, τὰ χέρια τῆς
χρειμύττοιαν νεκρά, ἀδρανῆ, χωρὶς δυνάμεις.
Γελῶσε, γελῶσε, χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ καμμιὰ

ἀπάντησι. Περιμένα. Εἶχε κατεβάσει τὸ φῶς τῆς λάμπας καὶ μέσα
στὸ δωμάτιο ἦταν μισοσκοτεινὰ. Τὸ ντεκολτέ τῆς ἀστράφτε κατὰ
λευκὸ καὶ φωτεινὸ.

— Μὰ ἐπὶ τέλος, εἶπα, λέστε τίποτε, πῶστε κατὰ... Δὲν σᾶς ἔ-
ρωτῶ τίποτε, δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε, μὰ πῶστε μοῦ κατὰ, μὴποτε,
σᾶς παρακαλῶ!...

Παραξενευομένη μετὰ τὴν συμπεριφορὰ αὐτῆς τῆς κοπέλλας, τὴν
δοῦσα γιὰ πρώτη φορὰ ἔδωκα ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μὴ ἀλλοτρεῖ, μὴ
ἐκνευριστικὴ συμπεριφορὰ. Ἐπὶ τέλος μίλησε:

— Μὲ συγχωρεῖτε! ἔχετε δόξω νὰ παραξενευθεῖ. Καὶ ἀνα-
γνωρίζω πὺξ ἔχετε καὶ τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ ζητήσετε τὰ φεῶν κα-
πὺς ἀλλοτρεῖ κατὰ σας. Μὰ πιστεύω πὺξ δὲν δά τὸ μεταχειροσθῆτε
αὐτὸ τὸ δικαίωμα σας....

— Σᾶς παρακαλῶ, πῶστε νὰ εἰσθῇ ἡδύνη, τῆς εἶπα, παραξε-
νευμένος πάντα μ' αὐτὸ ποὺ μοῦ συνέβαινε.

Τῆς πρόσφερα ἓνα ποτηράκι λικέρ. Τὸ ἔπιε καὶ ἔπειτα μοῦ εἶπε
ἡσυχῶς:

— Σᾶς παρακαλῶ, κατεβάστε λιγὰν περισσότερο τὸ φῶς!

Καὶ τότε τὰ λόγια τῆς ἀρχίσαν νὰ ἀκτῇ
χορὸν ἀρχὴν, ἡρεμῶ, μέσα στὸ σκῆπτρό καὶ σὴν
σιωπῇ. Δὲν διέκρινα παρὰ ἀόριστα μονάχα τὴν
ἐνδοξία τῆς καὶ τὴν λάμψαν τῶν ματιῶν τῆς.
Ἀρχίσε νὰ λέγῃ:

Ἦταν τότε ἔξη μῆνες, ποὺ συνάντησα
ἓνα ἄνθρωπο, ὁ ὅποιος μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐν-
τύπωση ἐκείνη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ. Συνανα-
στραχηκαί, ἀρχίσε νὰ με ἐπισκέπτεται τακτι-
κὰ, καὶ προσώρησάμε τόσο πολὺ, ὥστε ἔπειτα
ἀπὸ ἓνα μῆνα, ἢ ἀρρωσταίναμε, ἂν μὴ μέσα
δὲν μπορούσαμε νὰ ἰδωθῶμε. Εἶχαμε συνδεθῇ
τόσο πολὺ, ὥστε ποτὲ δὲν σκεφτήκαμε, ὅτι μπο-
ρούσαμε καὶ νὰ χωρισθῶμε μὴ μέσα....

Ἀναστρέψατε βαθειὰ καὶ ἐξακολούθησε:

— Κὶ' ὁμοίως ἡ περηφάνια τοῦ φίλου μου ἔ-
γινε αἷμα νὰ τὰ χαλάσουμε κάποτε. Καὶ ὅταν
τὰ ξαναπαύσαμε πάλι, μοῦ εἶπε: εἰδὲν ἔξορις
πὺξ δυνατόν κάνει τὸν ἄνθρωπο ἡ περηφάνια.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝΑ ΒΙΟΛΙ ΜΙΛΕΙ...

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΕΛΝΤΑ, 24 ετών, μελαγχρο-
νή και χαριτωμένη.
ΕΡΡΙΚΟΣ ΦΕΛΙΣΚΥ, 30
ετών, ξανθός και ευγε-
νικός.

κι' απελπισμένη στη μοναδική πολυθρόνα του δωματίου και μονο-
λογεί).

ΕΛΝΤΑ. — Νά με πάλι, εδω, στο φτωχικό μου καμαράκι! 'Αχ, πίστευα πως θα γινόμουν χαρούμενη κι ευχαριστημένη. Τι ήταν αυτό που έπαθα!... Τι ανέλπιστο!... 'Ηρθα εδω, στην πρωτεύουσα, για να δώσω την πρώτη μου συναυλία... Για να εμφρανισθώ. 'Ελ-
πιζα πως θα επιτύχω και πως θα μπορέσω να εξακολουθήσω τις σπου-
δές μου! 'Αλλοίμονο, όμως!... 'Εγώ, που στην πατρίδα μου έπαιξα
βιολί με τόσο τέχνη, ώστε να συγκινούνται με το παίξιμό μου και οι
σοφιστάρχες, Φοβήθηκα; Δεν ξέρω κι' εγώ... 'Επαιξα και ξανά-
παιξα δλο την ίδια στροφή... Τά ελξα χάσει... Δεν μπορούσα να προ-
χωρήσω... Μά το παράξενο είνε πως κάποιος με χειροκρότησε... Οι
άλλοι δλοι θα μ' εσφύριζαν, αν δεν μ' έλυπουντο ίσως... Μά αυτός,
ο άγνωστος, γιατί με χειροκρότησε; Τόκανε γιατί με λυπήθηκε, ή α-
πό ειρωνεία ίσως... Δυστυχία μου!... Πώς, πως, αγαπημένο μου
βιολί, δεν ήσουν υπάκουο στα χέρια μου, όπως πάν-
τα, κι' άποψε; 'Απόψε που περιμένα την επιβεβαί-
ωση των ελπίδων μου!... 'Απόψε που επρόκειτο να
κρηθί το μέλλον μου, ή ζωή μου!... Και τι θα
πούν τώρα οι γνωστοί μου, που περιμένουν ανυπό-
μονα, εκεί κάτω, στην πατρίδα μου, να μάθουν
πως έπέτυχα; Και ο καλός μου δάσκαλος, που
τόσο έλπιζε από μένα!... Και όμως... 'Οχι!...
Δεν στέρεψε μέσα μου ή δεια πηγή της αρμονίας!
Νοιάθω πάντα την ψυχή μου γεμάτη μουσική! 'Η-
ταν μά παροδική δειλία, ένα τρέμα αυτό που έ-
παθα άπόψε... 'Ελα, έλα, αγαπημένο μου βιολί,
νά με παρηγορήσεις πάλι άποψε... 'Εσύ, έσύ μόνο
μπορείς πάλι να γλυκάνεις τη λύπη μου... Είμαι
βέβαιη πως τώρα, εδω στη μοναξιά μου, θα μπο-
ρέσω να παίξω πολλή ώρα...

(Παίρνει το βιολί και παίζει ένα παθητικό
ακουό. Μά κάποιος χτυπάει τη στιγμή εκείνη ε-
πανειλημμένως στην πόρτα. 'Η 'Ελντα, απορ-
ροφημένη από τη μουσική, δεν άκούει. 'Εξαφ-
ν ή πόρτα άνοιγει αιρά-αιρά και μπαίνει μέ-
σα ένας ύψηλός ξανθός νέος, με πολύ ευγενικό
παρουσιαστικό. Προχωρεί δυο-τρία βήματα και
σταματά, ακούγοντας έκστατικός τη μουσική.
'Εξαφνα ή 'Ελντα γυρίζει και τον βλέπει. Τρο-
μάζει, και το δοξάρι πέφτει απ' τα χέρια της).

Ο ΝΕΟΣ. — 'Ω, μην τρομάζετε, δεσποινίς...
Χτύπησα την πόρτα σας, αλλά δεν μ' άκούσατε...
Το βιολί σας με τραβήξε... Δεν θα τολμούσα ποτέ ν' άνοιξω, αν δεν
παίξατε βιολί. Συχωρέστε με...

ΕΛΝΤΑ. — Ποιος είστε, κύριε;
Ο ΝΕΟΣ. — Είμαι ο 'Ερρίκος Φελίσκυ.

ΕΛΝΤΑ. — 'Α! Είστε σεις ο μουσικός Φελίσκυ;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — 'Εχετε άκούσει τ' όνομά μου;

ΕΛΝΤΑ. — 'Εχω παίζει κάποτε μιά σύνθεσή σας.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ποιά;

ΕΛΝΤΑ. — Την 'Ανοιξιάνικη Συμφωνία.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — 'Ημουν άπόψε στο κονσέρτο σας... Και ήρθα εδω για να σας
συγχαρώ...

ΕΛΝΤΑ. — 'Α! Κύριε! Με ειρωνεύεστε βέβαια!... Δεν τό πε-
ρίμενα αυτό από έναν καλλιτέχνη...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Δεσποινίς... Με συγκινήσατε τόσο, ώστε σας χει-
ροκρότησα... Κι' εγώ σας βεβαίω ότι δεν ένθουσιάζομαι τόσο εύκολα.

ΕΛΝΤΑ. — 'Α! Είστε σεις που με χειροκροτήσατε; 'Επιδοκιμά-
σατε δηλαδή την άποτυχία μου; Μά... Τι να σας πώ... Μου φαίνε-
ται πως ειρωνεύεστε τη δυστυχία μου... Γιατί, κύριε;...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — 'Ακούστε, δεσποινίς. Δεν ήρθα μόνο για να σας
συγχαρώ... 'Ηρθα και γιατί ήξερα ότι θα είσαστε λυπημένη άπόψε.

Ναι, δεν μου ήταν δυνατό να μην έλθω. Όταν φύγατε από το 'Όδείο,
σας παρακολούθησα. 'Επί άρκετή ώρα περπατούσα κάτω από τα παρά-
θυρά σας... Σαν τούς έρωτευμένους που παληού καιρού... Δεν γελά-
τε, λοιπόν;...

ΕΛΝΤΑ. — Μά, κύριε...

Ο 'Ερρίκος γονατίζει και φιλεί τα
χέρια της

ΕΡΡΙΚΟΣ. — 'Εσκεπτόμουν. Τώρα θα είνε μόνη, ίσως θα πει
'Αραγε θα θέληση να με δεχθί; Και αν με παρεξηγήσει...
Άκουσα το βιολί σας, δεν κρατήθηκα πειά... Μου φάνηκε πως με-
λούσε ή ίδια σας ή ψυχή...

ΕΛΝΤΑ. (σοβαρά). — 'Επαιξα για να παρηγορηθώ... Δεν
λούσα κανένα...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μή με παρεξηγήτε, έμένα που σας έχω νοιάζε-
σο βαθειά...

ΕΛΝΤΑ. — Μ' έχετε νοιώσει; Πώς;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Τι δεν μου είπε στην ψυχή μου ή στροφή που
που παίζατε και ξαναπαίζατε στο βιολί σας, με τόσο πάθος με
άγωνία, όλοένα και πιο παθητικά, πιο έκφραστικά, πιο απελπισμένα.

ΕΛΝΤΑ. — Ναι! Δεν ξέρω τί ελξα πάθει... Δεν μπορούσα
προχωρήσω... 'Επανελάμβανα διαρκώς την ίδια στροφή... Τι θα
άκριβώς λυπάμαι τώρα τόσο!... Πόσο ντρέπομαι!... Τι θα πω
για μένα...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Δεν ξέρω τί άκουγαν οι άλλοι... 'Εγώ όμως
τάλαβα από τις νότες εκείνες τις σπαραχτικές, όλη σας την ψυχή
γεμάτη πάθος, δδύνη και άγνόνητα συγχρόνως. Και κατάλαβα
πόσο νοσταλγείτε την άγάπη, την παρουσία μιάς ψυχής που να
νοιάθω...

ΕΛΝΤΑ. — 'Όλα αυτά σας τά είπα μ' εκείνη τη διαρκή
λαμινανόμενη στροφή;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — 'Ω! πόσο νέα, πόσο διαφορετική μου φαινόταν
θε φορά! Πώς ξέρατε να την χρωματίζετε διαφορετικά στην
επανάληψή της!... Μπορούσε να πη κανείς ότι παίζατε διάφορα
μυσικά κομμάτια. Πολλοί δεν άντελήφθησαν ότι ήτο ή ίδια στροφή.
Έσείς νομίζατε ότι έπρεπε να δηλώσετε στον κόσμο ότι πάθατε-
Σας βεβαίω, ότι δεν το κατάλαβαν πολλοί...

ΕΛΝΤΑ. — 'Αχ, πόσο ταραχτήκα... 'Ετρεμα όλη...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Πόσο τέλεια, πόσο σαρ-
κά έκφράσατε την ταραχή σας, την άγωνία σας...

ΕΛΝΤΑ. — Δεν τό φανταζόμουν ότι τόσο
έκει μιά ψυχή που θα μ' έννοιωνε τόσο...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Δεσποινίς... Είστε μια άσπ-
καλλιτέχνης... 'Εχετε μεγάλο τάλαντο. Τον έρω-
σε διδασμην μιά μέρα. Είστε μοναδική στην έρ-
ση, στην έξωτερείκευση των αισθημάτων σας...

ΕΛΝΤΑ. — Δεν ήθελα να παίζετε ένα δίστα-
ματί, δεν θα σας έννοιωνά τόσο. Και τώρα
σας δέχομαι με τον έρχομό μου, πόσο γλυκά
στατικά, μιλούσατε με τον πόνο σας... Παλαιά
τον έαυτο σας μόνο... Για δεύτερη φορά
ποκαλύνθηκε όλη ή όμορφιά και ο πόνος της
χίς σας...

ΕΛΝΤΑ. — Πόσο μου δίνετε θάρρος...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Πόσο μου δίνετε έντελ-
λά πρόετα να νικήσω έντελ-
τη δειλία μου...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Δεσποινίς!...

Την ώρα που παίζατε με τόσο
άγωνία την ίδια πάντα στροφή,
άκουσα την επίκλησή της ψυχής
σας! 'Ακουσα την ψυχή σας
που ζητούσε βοήθεια, θάρρος, ά-
γάπη... Και ήρθα να σας τό
δώσω όλα αυτά...

ΕΛΝΤΑ. — Είνε άλήθεια

πως είμαι πολύ μόνη...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Τό έννοιωσα καλά...

ΕΛΝΤΑ. — 'Εχω μόνο κάποιους μακρυνούς
συγγενείς στην πατρίδα μου... Δεν ήταν εδω κα-
νείς δικός μου... 'Ισως αν ήταν εδω ο δάσκαλός
μου, δεν θα δειλιάζα έτσι...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Δεν την νοιώσατε την ψυχή μου
που ήρθε σιμά σας; 'Ηρθε όλοπρόθυμη στην επί-
κλησή σας... 'Ω, μην την άποθείτε... Και μιά
άλλη ψυχή δεν θα σας νοιώσει ποτέ τόσο...

ΕΛΝΤΑ. (δελιά). — Σας εύχαριστώ πολύ...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — 'Ω, μη μου λέτε λόγια τυχαία...

ΕΛΝΤΑ. — Δεν ήθελα να παίζω μόνο ως καλλιτέχνη, αλλά
και ως άνθρωπο... 'Ετσι, παθητικά, ταπεινά και
βαθειά όνειρευόμην τη γυναίκα που θα ήθελα να
είνε ή μητέρα των παιδιών μου, ή αγαπημένη μου
σύντροφος... Θέλετε... θέλετε να γίνετε γυναί-
κα μου;

('Η 'Ελντα, ταραγμένη, χαμηλώνει τα μά-
τια).

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Γιατί δεν άπαντάτε; Τό όνομά
μου σας είνε ήδη γνωστό... Δεν μπορείτε να φο-
βάστε ότι είμαι ένας τυχοδιώκτης. Είμαι άδωχα
νέος. 'Αργότερα θα γίνω ίσως πιδ εδίσταμος...
Κι' εγώ είμαι μόνος στον κόσμο. Λαχταρώ κι' ε-
γώ, όπως έσείς, μιά καρδιά που να με νοιάζει...

ΕΧΑΣΑΜΕ ΤΟ ΚΕΦΙ ΜΑΣ ;...

Τ' ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΓΛΕΝΤΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο κ. Στέφ. Δάφνης

Τι διηγούνται οι λόγιοι. Τό κόλπο του κ. Δάσκαρη. Πώς την έπαθε ο Πρίγκηψ Νικόλαος. Τό γε-
λάκι της κυρίας Καρολίνας. Αυδ... 'Υψηλότεται και οι δύο Νικέλαοι!... 'Η μακαράτα του κ.
Πάπ. 'Οπου πλούτες, εκεί και μελαγχολία! Τι διηγείται ο κ. Δάφνης. Δολοφονίες, αίματα, θάνατοι,
νεκροί, ανατριχίλα!... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δημοσιεύουμε σήμερα τό τελευταίο
μέρος της έρευνής μας για τό 'Αποκρη-
ατικά γλέντια της παλιάς 'Αθήνας. 'Ο-
μιλούν οι κ. κ. Νικ. Δάσκαρης, θεατρι-
κός συγγραφέας και ιστορικός του 'Ελληνικού Θεάτρου, ο πολιτευτής
και δημοσιογράφος Γεώργ. Πάπ και ο ποιητής Στέφ. Δάφνης :

Ο κ. Ν. ΔΑΣΚΑΡΗΣ μάς διηγείται τό έξης, στη σχετική ερώτη-
σή μας :

— Θέλετε να μάθετε ποιά ήταν ή 'Αποκρηά που μ' έκανε να δια-
σκεδάσω περισσότερο; 'Ακούστε. 'Αλλά... σταθήτε. Χρειάζεται προ-
ηγομένος ένας μικρός πρόλογος. Ομιλούμαι ότι ήμουν τότε θεατρικός
κριτής στην 'Εστία και κατόπιν αναγγέλλω πρώτος έγώ τί
θεατρικά έργα επρόκειτο να παιχθούν στο Βασιλικό Θέατρο. 'Ο πρίν-
κηψ Νικόλαος όμως έμοίραζε τους ρόλους στους ήθοποιούς, χωρίς να
ανάφερη και τον τίτλο του έργου, θέλοντας να τον κρατήσει μυστικό.

'Αλλά εγώ κατέφευγα σ' ένα άλλο στρατήγημα. 'Επαινα από ένα φί-
λο μου ήθοποιό τό μέρος του κι' έτσι έβρισκα σε ποιά έργο άνήκε. 'Η
αποστολή συντάσσες στην άρχή κι' ή άπειλές του πρίγκηπος όστερα
προς τους ήθοποιούς δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα, γιατί εγώ σχε-
δόν όλη επομένη της διανυκτός των ρόλων έσπευδα ν' αναγγείλω τό
έργο που θα παιζόταν στο Βασιλικό. 'Επί τέλους, ο
πρίγκηψ, άπεπισθώς, πήγε και βόηκε μιά ξένη κομω-
διά, την όποια μετέφρασε ο ίδιος. 'Εκείνες τις ήμέρες
έπνε γάνα Κορνάβλι, τό όποιο τελείωνε μάλιστα
'Ετοιμάζομουν λοιπόν όλοι για την περιήρησή παρέλασι
μπαρ άπ' την εξέδρα, στην πλατεία Συντάγματος, ό-
που θα ήσαν α' οι βασιλείς μαζί με τό κομμάτι. 'Εγώ
σ' ένα 'Αποκρηάτικο άσμα. Στο ένα άπ' αυτά έδωσα ένα
όμορφο, μεταξωτό, πράσινο γοβάκι, στο όποιο ήταν δε-
μένη μιά τανία που έφερε με χρυσά γοράματα την έ-
πιγραφή : 'Ετό γοβάκι της κυρίας Καρολίνας. 'Ενώ
τό άσμα περνούσε μπρός από την εξέδρα, ο γυός μου,
σύμφωνα με τη συμβουλή μου, έξεσφενδόνισε τό γοβά-
κι κατά του πρίγκηπος Νικολάου, ο όποιος τό δέχτηκε
κατάστηθα. Τό πήρε με περιέργεια στα χέρια του και,
μόλις διάβασε την επιγραφή, άναστήθηκε κατάληκτος
από τί θεά του. 'Ετό γοβάκι της κυρίας Καρολίνας ή-
ταν ο τίτλος της νέας κομωδιάς που είχε μεταφράσει
ο ίδιος και που δεν τον είχε άνακαινώσει σε κανένα.
Από τό άστείο όμως δεν τον άρεσε του Νικολάου, για-
τί ήταν πολύ τυπικός και δεν μπορούσε να τό χωνέψη.
Μ' έκάλει λοιπόν την άλλη μέρα διά μέσου του Γιάν-
νη Πετρίδη και μου υπενθύμιζε με τρόπο ότι δεν είμα-
στε τό ίδιο για να τό παίζω τέτοιες ιστορίες. Τότε
έγώ σηκώθηκα επάνω (ο κ. Δάσκαρης είνε πανήγυ-
λος) και τό είπα :

— 'Υψηλότεται! Κι' εγώ είμαι ύψηλότερος όπως και σεις. Κι' εγώ
Νικόλαος όπως κι' έσείς. Συνεπώς...

Αυτό τον ειδήμους υπερέβηκα κι' έτσι τό έπεισόδιο έληξε.

Τόσο τό διηγείται για τό γλέντια της παλιάς 'Αθήνας ο κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΠ. Τόν βρίσκουμε στο σπίτι του, επί της όδου 'Ε-
δουάρδου Λό, περιτοιχιζόμενος από πελάτες — διότι τώρα διηγού-
ται. Τους άφίνει όλους προσορινά, μάς βάζει στο διπλανό δωματίο και,
από άκουσε την ερώτησή μας, μάς άπαντά :

— 'Αν έρωτάτε για τη βαθύτερη έννοια του γλέντιου, ή διασκεδα-
στικότερη ήμερα, κατ' έμέ, είνε πρό πάντων εκείνη που δεν πέφτει τις
ώριμες ήμέρες της 'Αποκρηάς, αλλά σ' όλο τον άλλο χρόνο. 'Αν
όμως θέλετε να μάθετε ποιά ύπηρξε ή 'Αποκρηά που μού άφρησε τις
τετραπότερες άναμνήσεις, θα σας άπαντήσω όλλοιως. 'Η 'Αποκρηά αυ-

Σεσφίχτε... 'Η άγάπη θα μάς έμπνέη καλύτερα και τους δυο... 'Η
μουσική που νοιώθουμε μέσα μας θα γίνη μιά τελειότερη άρμονία...

Πέστε μου, λοιπόν, θέλετε ;

ΕΛΝΤΑ. — Δεν θέλω...

ΕΡΡΙΚΟΣ. (με άγωνία). — Δεν θέλετε ;

ΕΛΝΤΑ. — Δεν θέλω να σας άπαντήσω με λόγια τυπικά...

Θα σας άπαντήσω με τό βιολί μου... 'Αφού νοιώθετε τόσο τό
παίξιμό μου, θα κατάλαβετε...

(Παίρνει τό βιολί της και παίζει μιά στροφή γλυκιά, αι-
γαγή, ύποτακτική, που λείει και ξαναλείει ένα 'Ναι!', σε κά-
θε της τόνο, όλο και πιο παθητικά, πιο γλυκά, πιο έρωτικά...

Ο 'Ερρίκος άκούει έκστατικός από χαρά τη μουσική, την ά-
ληθινή αυτή έξομολόγησι, τη γεμάτη έντιμιά, έμπιστοσύνη
και μεθυστική αυτοεγκατάλειψι... Πληγαίνει κοντά στην 'Ελ-
ντα, γονατίζει και φιλεί τα χέρια της, που διεγερμένους τό-
σο έκφραστικά τό αισθημα της ψυχής της και την άπάντησι
της καρδιάς της).

Ο κ. Ν. Δάσκαρης

— 'Αχ! Φλορέντζα! Φλορέντζα! Φλορέντζα!

Τό βράδυ ή πάλσι του Ναυπλίου διεσάδασε ως έξης : 'Η άριστο-
κρατία — δηλ. οι εύποροι — παρέκάθησαν σε γεύμα άδελφικό, μέσα
στο Μεγάλο Καφέριο Μανολοπούλου. 'Εφαγαν, ήσαν και έξεφώνη-
σαν λόγους. Την άλλη Κυριακή τους έμνήθη ο λαός, Στήν πλατεία
του Συντάγματος στρώθηκαν πολυάριθμα τραπέζια και τό γλέντι πα-
ρεστάθη με βιολία και τραγούδια ως τό πρωί. Και κανένας πειά δεν
θυμότανε τό Σταμπούλωφ και τους ήθλονέντσαμένους...

ΣΤΙΧΟΙ

ΚΕΛΑΤΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΕΙΜΙΝΟΥ

Κάθε φορά που άργαγλυτρώ τό δαλινό εδω πέρα,
δεν είνε τό βασίλειμα που με γλυκομεθά...

δεν είνε ή χώρα ή μαγική χτισμένη στον άέρα
από τά νέφη, από τό φως κι' από τά ξωτικά...

Δεν είνε τ' άνθια που ευπνούν και μεταξυ τους λένε
τους πόνους τους άγνάκοντας, τις άσφαρες χαρές...

δεν είνε ή ώρα ή μουσική που ουσιακά άργαλαίνε
μπροστά μας χιλιοί θάνατοι, πίσω χιλίες ζωές...

Στην άρχή από τό τρίτοστο, στού πεύκου τις χλωράδες
είν' ένας φτερωτός λαός που με γλυκομεθά...

Παρηγορήστ' έσείς, πουλιά, κι' έσείς, κελιάδιστάδες,
τά κερνοφυλάσματα και τά φαρα μαλλιά...

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΙ ΜΙΣ

Κατά τον 17ο αιώνα ή 'Αγγλική λείει Μίσι, άπονεομένη
σε δεσποινίδες, είχε κακή σημασία.

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

Ο κ. Γ. Πάπ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Γ'.
 — Εσηκώθηκε λοιπόν ο Γιώργος και πήγε στο βουλευτή.
 — Ένα γράμμα συστατικό, παρακαλώ, για την 'Αμερική, τού είπε.
 — Σε ποιόν να σε συστήσω;
 — Σε όποιον ξέρεις εκεί πέρα.

Νά φέρν' το γλυκό το γάλα, τ' ο
 λόγλυκο...

Με χωμένα τα χέρια στις τσέπες, εγγύριζε τις κατοπινές ημέρες ο Γιώργος στην πολιτεία, χαζεύοντας στις βιτρίνες και τις μεγάλες τών διαφημίσεων ζωγραφιές.
 — Μουρέ χαλκουμινιές! έλεγε.

Επήγε και είδε τη Βουλή, το Πανεπιστήμιο και το μαγαζί του Φίλιππα, του χωριανού του. Έτσι έφγνε κι' ο Φίλιππος από το χωριό, μικρός, φτωχός και απροσπάτετος...

Μιά, κύτταξέ τον τ' ορα! Μεγαλέμπορος στην πρωτεύουσα, με μαγαζιά και σπίτια και παλάτια. Δούλες σαν το κρόνο νερό και παιδάκια σε τις κουκλές. Κι' εκείνη ή γυναίκα του! Ποτέ δεν θά την λησ- νήση, ο Γιώργος ό φτωχός. Ψηλή, χοντρή, με φουσκωμένα κρέατα, σαν προζύμι παραγενομένο! Με ζάρες, σαν ξεροσκάματα, έδω κι' εκεί, δυοια με ζυμάρια που περιμένει ζύωμα.

— Χλάπ! Χλούπ! Χλάπ! Χλούπ! πλατάγιζαν σε κάθε δήμα της τα κρέατά της!

Φορούσε και μιά ρόμπα κατακόκκινη, σαν μπόγνια! Την πήρε, λέει, ο Φίλιππος, γιατί είχε χρήματα πολλά. Παντρεύτηκε τις χιλιάδες της και όχι τον άνθρωπο, τού είχε ο Μινινής ο πατριώτης του.

Φορώθηκε εκείνη την επασημονυλιάδω, το χασόπικο, βρε Γιώργο μου!...

Αυτό ποτέ ο Γιώργος στη ζωή του, ποτέ δεν θά το κάνει. 'Ας γίν' ησο θέλει πλούσιος. 'Ας σωρίσει σαν βουνό το χρυσάφι και θάλασσα τα τάλληρα.

Έτσι ξαναθυμήθηκε την 'Ανθούλα, την κόρη του δασκάλου. Την έβλεπε κάθε πρωί, σαν πρωινό λουλούδι δροσοφαντισμένο, να κουβαλάει το γλυκό το γάλα, το δλόγλυκο, γελαστή και χαρωπή, με τροφαντό το στήθος και γυμνά τα τορνευτά της ποδαράκια!...

Τα μαλλιά της, πλόκαμοι και πλόκαμα, πέφτανε μπρός στο πρό- ωπό της, και άστραποβολούσαν από μέσα τα ματάκια της και κοκκίνιζαν τ' άναμμένα μάγουλά της. Θυμ' α μιά φορά που την έφίλησε στο λαιμό της το λακκάκι, καθώς ήτανε έτσι γυμνή, με άνοιγμένο το λευκό πουκάμισο και τα μαλλιά λυμένα!...

Μιά προσβολή ή νεότητος και καθαριότητος ο τόν μωρούσε, μιά μωροδιά από μοσχόχορτα που είχαν αυτή στους κόρπους της, τόν αναλίγωσε, τόν μέθυσε! Μοσχόβολοις δλη, σαν λουλούδι τόν άγρο, δροσομένο απ' τις βοοχές και δόξαομένο από τόν ήλιο!

Και τώρα, νά, 'Η σεβαστές Βυζαντινές φουσιγγωμιές, που ανα- στήθηκε μ' αυτές, δεν υπήρχανε πεία!...

Και τώρα, νά, 'Η σεβαστές Βυζαντινές φουσιγγωμιές, που ανα- στήθηκε μ' αυτές, δεν υπήρχανε πεία!...

Και τώρα, νά, 'Η σεβαστές Βυζαντινές φουσιγγωμιές, που ανα- στήθηκε μ' αυτές, δεν υπήρχανε πεία!...

Και τώρα, νά, 'Η σεβαστές Βυζαντινές φουσιγγωμιές, που ανα- στήθηκε μ' αυτές, δεν υπήρχανε πεία!...

Και τώρα, νά, 'Η σεβαστές Βυζαντινές φουσιγγωμιές, που ανα- στήθηκε μ' αυτές, δεν υπήρχανε πεία!...

Και τώρα, νά, 'Η σεβαστές Βυζαντινές φουσιγγωμιές, που ανα- στήθηκε μ' αυτές, δεν υπήρχανε πεία!...

Και τώρα, νά, 'Η σεβαστές Βυζαντινές φουσιγγωμιές, που ανα- στήθηκε μ' αυτές, δεν υπήρχανε πεία!...

μπροστά του, θρωμώντας κρεατήλας, πλαδαρή και ιδρωμένη, γος τού Φίλιππα. Τί άναγούλα, Θεέ μου!...

Είχε τόν μικρό της τόν παιδί στά γόνατα και τόν έδιδασκε, τόν καραμέλλες.

— Ευχαριστώ, ψιθύριζε ό μικρός.
 Κι' ή μητέρα του τόν μάλλωνε:

— Όχι εύχαριστώ, χρυσό μου.
 Κι' έπειτα με δυνατώτερη φωνή:

— Μερά νά λές.
 'Α, ποτέ ο Γιώργος τέτοια γυνάικα δεν θά έπαιρνε!...

Πάλι με τα χέρια τών χωμένα στις τσέπες, βγήκεν ο Γιώργος στους δρόμους τών 'Αθηνών, περπατών.

— Έπαιρνε νά βρα- δνάζη. 'Η κίνησις... Λίγο και στη θάλασσα την περπατούσε τού δρόμου τόν ξε- κούφαινε, τή αυτοκίνητα και ό φόρνος τόν εξαίριζε. Στάθηκε ένα από αυτά τα «μόμπιλα» όπου σφύριζαν σαν τα πατόκια και χαν δίχως άλογα.

— Πώς τρέχουν; ρώτησε κάποιον διαβάτη.
 Γυρίζουν εκείνη δά τη οδία που είναι στο τιμόνι τους και γοινε, τού ξήγησε εκείνος. Δεν έχει στο χωριό σου;...

— Όχι. 'Εμείς γαιδουράκια έχουμε. Και πώς τα συντηρείς;
 — Βενζίνη τα ποτίζουμε. Και σεις;

— 'Εμείς δεν δίνουμε μπενζίνη στα γαιδουρία. 'Εμείς μονάχο χορτάρι τα ταιζουμε!

Και στάθηκε συλλογισμένος κι' έβλεπε τούς διαβόλους αιώνας τρεχαν πάνω-κάτω.

— Τού Χάρου δεν θά κάνουν ποτέ τίποτα! σκέφτηκε.
 Και θυμήθηκε τόν φτωχικό τόν «ξαντραβέλι», τόν συντροφικό γάιδαρο, που φορτωμένο τόν πήγαινε στο μύλο και πάλι με τόν φορτωμένο τόν εγγύριζε. Παρέα του στο δρόμο άγώριστη και σφιγιά τα βράδια στους μακρινούς τούς άνθηφούς. Αισθανόταν έλαπλα τόν κάπ' τι νά ζή και νά κινήται, νά υποσένη κι' αυτό, σαν ίδιον. Τώρα, μ' αυτές τις μηχανές, πάει ό κόσμος, θά χαλάσει. Πλέον ή συντροφιάς, πάει τόν ταπεινό τόν γαιδουράκι, ή παρεια τόν νε τόν περιήρανα τόν άλογα και τή γερά μουλάρια με τή χρωματιστά χαϊμαλιά και τις γαλάζιες χάντρες!...

Και, μελαγχολικός, πού πέρα τράβηξε.
 Έμπρός του είδε τώρα μιά μεγάλη εκκλησία, μ' άνοιχτές τις τε- ς και με κερκιά μέσα άναμμένα, όπου γλυκοφύγγανε. Σαν μυστήριο απλώνονταν μέσα στο μελινό φως τών καντηλιών και κεριών. Οι άγιοι, σαν σιές, στο βάθος διεκρίνοντο. Τα μαρμαίτρινα, ένυάλιζαν έμπρός τους. Και τότε σαν κάπ' τι έπαιρνε, τόν εξέπληξε. Ταπεινωμένος έκανε τόν σταυρό του και άνοιξε το κερί. Κι' έπειτα, σκυφτός μπρός στο Θεό του, προσενηύηκε. Μά μιά γιά νά φιλήσει τούς άγίους, πλησίασε, δεν είδε την Παναγία με μεγάλα μαύρα μάτια και τούς άγίους τούς μελαχροίνους, που τόν ριό τόν γνώριζε... 'Η σεβαστές βυζαντινές φουσιγγωμιές, που στήθηκε μ' αυτές, δεν υπήρχανε πεία. Κάπ' άλλες, άσπρες και με λές φάτσες, στρογγυλές, ξανθές μορφές, έπροβάλλανε μπροστά. Κάπ' εικόνες άγνωστες γι' αυτόν...

Κοντοστάθηκε ταραγμένος.
 — Άλλον Χριστό ποτεύουν στην 'Αθήνα! ψιθύρισε.

Ο νεοκώρος τόν πλησίασε:
 — Τί έπαθες, παιδί μου;

— Ήταν ένα σκυφό γεροντάκι, μαλακό, με κά- τασπρα μαλλιά και μαύρα φρύδια, σαν τόν 'Αι- Νικόλα.

— Ποιά είν' ή Παναγία, γέροντα; τόν ρώ- τησε.

Αυτή με τόν χρυσό φελόνι και τόν στέμμα τόν δόλοχουσο.

Μά δεν την ήξερε έτσι την Παναγία ο Γιώ- γος. Με κόκκινο φελόνι, φτωχικό, ο Γιώργος την εγγύριζε, φτωχή και ταπεινή τού Θεανθρώ- που τή μάνα, έχοντας μόνο στολίδι την άγάπη στο μικρό της, μόνη της λαμπρότητα τή λαμπρό- τητα τού στοργικού της βλέμματος, με τόν όποιο τόν έκύτταζε.

Κι' ή Παναγία, έδώ πέρα, έχουνε άλλά- ξε!... Ξαναμουρμούρισε.

(Η συνέχεια στο προσεχές) ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Άλλον Χριστό ποτεύουν στην 'Αθήνα! ψιθύρισε.

Ο νεοκώρος τόν πλησίασε:
 — Τί έπαθες, παιδί μου;

— Ήταν ένα σκυφό γεροντάκι, μαλακό, με κά- τασπρα μαλλιά και μαύρα φρύδια, σαν τόν 'Αι- Νικόλα.

— Ποιά είν' ή Παναγία, γέροντα; τόν ρώ- τησε.

Αυτή με τόν χρυσό φελόνι και τόν στέμμα τόν δόλοχουσο.

Μά δεν την ήξερε έτσι την Παναγία ο Γιώ- γος. Με κόκκινο φελόνι, φτωχικό, ο Γιώργος την εγγύριζε, φτωχή και ταπεινή τού Θεανθρώ- που τή μάνα, έχοντας μόνο στολίδι την άγάπη στο μικρό της, μόνη της λαμπρότητα τή λαμπρό- τητα τού στοργικού της βλέμματος, με τόν όποιο τόν έκύτταζε.

Κι' ή Παναγία, έδώ πέρα, έχουνε άλλά- ξε!... Ξαναμουρμούρισε.

(Η συνέχεια στο προσεχές) ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ο ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ ΚΙ' Ο ΚΟΜΠΟΓΙΑΝΝΙΤΗΣ

Η άρρώστεια τού Καραϊσκάκη. Στέ Μπουσού. Ο φραγκογιατρός. Η ύποψις τού στρατη- γεύ. Τέ κέλλε. Ο σφυγμός τού Σκυλοδήμου. Όπου ο γιατρός την παθαίνει. Πενήντα ξυλίες...έκει πού πρέπει. Τα παλληκάρια τις βαραύν πάρει! Όπου φύγει-φύγει κ.τ.λ.

Τό καλοκαίρι τού 1823 ο Μουσταφές πασάς της Σχόδρας, έλαβε διαταγή από τόν Σουλτάνο νά εκστρατεύση με όλες τούς τίς δυνάμεις κατά της Δυτικής 'Ελλάδος, που είχε επαναστατήσει, και νά την ύποτάξη, με κάθε θυσία. Ο Μου- σταφές έπηρε μαζί του τόν στρατό κι' ύστερα από άρκετη πεζοπορία, έφτασε στη Λάρισα, απ' δ- που μίλησε στον τότε αρματωλό τών 'Αγράφων Καραϊσκάκη νά κατεβή και νόν προσκινήση.

Αλλά ο Καραϊσκάκης, άφου έστειλε στον Γούρκο στρατηγό μιά κοροϊδευτική απάντησι, καταλαβαίνοντας, ότι δεν θά μπορούσε νά τή θγάλη πέρα μαζί του, άποφάσισε νά άποσυρθή από τή βουνά τών 'Αγράφων. Άφησε λοιπόν ός τρακόσια παλληκάρια με έπί κεφαλής τόν Μάρκο Μπάτσαρη στο Καρανέση, κι' αυτός μαζί με τούς άλλους τράβηξε γιά τόν Μπουσού.

Ο σπουδαιότερος λόγος, γιά τόν όποιο προτίμησε ο Καραϊσκάκης τόν Μπουσού ός τόπο διαμονής του, ήταν τόν καλό κλίμα του, όπου ήλ- πίζε νά καλύτερήνη και ή κλονισμένη ύγεια του. Γιατί ο Καραϊσκά- κης, ός γνωστόν, είχε πολύ φιλόσθενή κράσι και διαρκώς βασανίζ- ταν από πυρετούς, κατά τών όποιων δεν είχε έφευγεθή άκόμη ή κι- νησι.

Ός μόνο φάρμακο γι' αυτούς έθεωρούντο τότε τα...διαβάσματα τών παπάδων! Έπιπλέον τή δυό χρόνια, που είχε μείνη στά Γιάν- νινα, φυλακισμένος από τόν 'Αλή πασά, τού είχαν προξενήσει άνε- παύστη βλάβη στην ύγεια του. Η φθισί είχε αρχίση νά τού τρώη τή σάλανα.

Ο Καραϊσκάκης, φτάνοντας στο Μπουσού, εγκαταστάθηκε μαζί με τόν μικρό στρατεύμα του, στο έκει μοναστήρι, περμέ- νοντας κατάλληλη εύκαιρία δόσεως. Μιά μέρα, παρουσιά- στηκε εκεί κάποιος πλανόδιος γιατρός (κομπογιαννίτης), με βράκες, που έρχόταν απ' τή νησιά, καθώς έλεγε ο ίδιος, κι' ήταν έκανός νά γιατρέυη κάθε άρρώστεια.

Στην άρχή πήγε στο Σκυλοδήμου, τόν γνωστό πρωτοπαλ- λήκαρο τού Καραϊσκάκη, και άφου τού φανέρωσε την ιδιό- τητά του, ζήτησε νά ιδή τόν καπετάνιο, γιατί είχε άκούση στα γύρω χωριά, πώς ήταν άρρωστος βαρύν.

Ο Καραϊσκάκης, μόλις τού άνακο- νώθηκε ό έρχομός τού «Φράγκου» —δ- πως έπωνόμαζαν στο στρατόπεδο τόν πλανόδιο γιατρό— άρνήθηκε νά τόν δε- χτή. Έκείνος όμως επέμεινε και έλτε μά- λιστα τού Σκυλοδήμου κατά λέξιν:

— 'Ας μ' άφήση ο καπετάνιος νά τόν ιδώ, κι' αν δεν τόν γιατρέψω άς με κόψη!...

Τί θέλεις έδω, όρε Φράγκο; τόν έρώτησε τραχιά ο Καραϊσκάκης, όταν σέ λίγο τόν πρωταντίκισσε.

— Νά σε γιατρέψω, στρατηγέ μου... — Αν με γιατρέψης, όρε, τού είπε ο εξαντλημένος απ' τούς συχνές πυρε- τούς άρχηγός, σου δίνω χάρισμα δυό χι- λιάδες γρόσια!...

Έτσι από την άλλη μέρα ο γιατρός άρχισε τή θεραπεία του, έτοιμάζοντας διάφορα μαζούκια, τά όποια ο Καραϊσκά- κης εκατάπνε, έλπίζοντας πώς θά λυτρώνη.

Όμως ο Καραϊσκάκης, μόλις τού άνακο- νώθηκε ό έρχομός τού «Φράγκου» —δ- πως έπωνόμαζαν στο στρατόπεδο τόν πλανόδιο γιατρό— άρνήθηκε νά τόν δε- χτή. Έκείνος όμως επέμεινε και έλτε μά- λιστα τού Σκυλοδήμου κατά λέξιν:

— 'Ας μ' άφήση ο καπετάνιος νά τόν ιδώ, κι' αν δεν τόν γιατρέψω άς με κόψη!...

Τί θέλεις έδω, όρε Φράγκο; τόν έρώτησε τραχιά ο Καραϊσκάκης, όταν σέ λίγο τόν πρωταντίκισσε.

— Νά σε γιατρέψω, στρατηγέ μου... — Αν με γιατρέψης, όρε, τού είπε ο εξαντλημένος απ' τούς συχνές πυρε- τούς άρχηγός, σου δίνω χάρισμα δυό χι- λιάδες γρόσια!...

Έτσι από την άλλη μέρα ο γιατρός άρχισε τή θεραπεία του, έτοιμάζοντας διάφορα μαζούκια, τά όποια ο Καραϊσκά- κης εκατάπνε, έλπίζοντας πώς θά λυτρώνη.

Όμως ο Καραϊσκάκης, μόλις τού άνακο- νώθηκε ό έρχομός τού «Φράγκου» —δ- πως έπωνόμαζαν στο στρατόπεδο τόν πλανόδιο γιατρό— άρνήθηκε νά τόν δε- χτή. Έκείνος όμως επέμεινε και έλτε μά- λιστα τού Σκυλοδήμου κατά λέξιν:

— 'Ας μ' άφήση ο καπετάνιος νά τόν ιδώ, κι' αν δεν τόν γιατρέψω άς με κόψη!...

Τί θέλεις έδω, όρε Φράγκο; τόν έρώτησε τραχιά ο Καραϊσκάκης, όταν σέ λίγο τόν πρωταντίκισσε.

— Νά σε γιατρέψω, στρατηγέ μου... — Αν με γιατρέψης, όρε, τού είπε ο εξαντλημένος απ' τούς συχνές πυρε- τούς άρχηγός, σου δίνω χάρισμα δυό χι- λιάδες γρόσια!...

Έτσι από την άλλη μέρα ο γιατρός άρχισε τή θεραπεία του, έτοιμάζοντας διάφορα μαζούκια, τά όποια ο Καραϊσκά- κης εκατάπνε, έλπίζοντας πώς θά λυτρώνη.

Γεώργιος Καραϊσκάκης

Αλλά ο καιρός περνούσε, τή φάρμακα διαδε- χονταν τόν ένα τόν άλλο και ή κατάστασι τού άρ- ρώστου πήγαινε όλοένα στά χειρότερα, γιατί δεν τόν άφηναν οι πυρετοί. Τότε ο Καραϊσκάκης ύπο- νήσθηκε τόν ξένο, μήπως ήταν βαλτός απ' τούς έχθρους του νά τόν φαρμακώση και θέλοντας έξ- άλλου νά δοκιμάση τις ιατρικές γνώσεις του, κα- τέφυγε στο άκόλουθο στρατήγημα:

Μιά μέρα, ένθ πλησίαζε ή ώρα της τακτικής καθημερινής έπισκέψεως, ο Καραϊσκάκης διέταξε τόν Σκυλοδήμου, που ήταν άλύγιστος στη δύναμι και στη γεροσύνη, νά πέση στο ίδιο στρώμα μ' αυτόν και νά σκεπαστή με την ίδια κάπα.

Σέ λίγο φάνηκε κι' ο γιατρός, ο όποιος μπαί- νοντας στο κατάλυμα τού στρατηγού, τόν έρώτησε γιά τήν ύγεια του. Ο Καραϊσκάκης τού απάντησε πώς έννοιωθε τόν έναντό του καλύτερα και πώς ή βελτίωσι αυτή όφειλόταν άσφαλώς στα γιατρικά του.

Ο γιατρός, ικανοποιημένος απ' την απάντησι τού πανοίργου στρα- τηγού, ζήτησε τόν χέρι του, γιά νά εξετάση τόν σφυγμό του. Τότε ο Σκυλοδήμος, καθώς είχε δασκαλευτή ποσότητα απ' τόν Καραϊσκά- κη, έβγαλε σιγά-σιγά τόν δικό του χέρι και τώσε στο γιατρό.

Ο ψευτογιατρός δεν κατάλαβε τίποτα. Πήρε τόν χέρι που τού άπλώνονταν, κι' άφου τόν εξέτασε με προσοχή, άρχισε νά συλλογίζεται. 'Υστερ' από λίγο γύρισε στον Καραϊσκάκη, που περιέμενε με περιέ- γειυ τή αποτέλεσμα της διανύσεως, και τού είπε:

— Καλά πάμε, καπετάνιο μου, αλλά ο σφυγμός σου δείχνει πώς έχεις μεγάλη αδυναμία άκίνητη.

Στά άποδοδόντα αυτά λόγια, ο Καραϊσκάκης πετά- χτηκε όλόθυρος και φάνοξε με θυμό στά παλληκάρια του:

— Νά τόν πιάσετε, όρε, άμέσως, νά τόν δέστε και νά τού δώση πενήντα ξυλίες στά πινά!... Αιτός, ο άπιστος, έχει σκοπό νά με ξεράνη!...

Και πνάζοντας δυνατά τόν γιατρό, που είχε μείνη σαν άπολυμένος, έπειδή δεν κατάλάβαινε τί συμβαίνει, πρό- σθεσε:

— Ποιος έχει αδυναμία, όρε; Αυτός έδω (κι' έδειξε τόν Σκυλοδήμου, πουταν κνημένος κάτω απ' τή σκεπασμα), μπορεί νά καθάλισση τωράδα που τρέχει με τή τέσσερα, κι' έσύ μου λές παραμύθια!...

Τά παλληκάρια τού Καραϊσκάκη άπά- ξαν τήν τή θέλα κι' απ' τή πόδια τόν ψευ- τογιατρό, τόν έβγαλαν έξω απ' τόν κατάλυμα και τού έδωσαν τριελάσιες ξυλίες, απ' όσες τούς είχε παραγγείλ' ο άρχηγός τους.

Πήγαινε τώρα κι' είχε χέρι τού άρ- ρώστου τού ελπαν μετά τήν χειροτονία. Σου χαρίζουμε τή ζωή, μεζεβέγκη, αλλά κύττα καλά νά μη σε βοή τόν δειλινό έδω, γιατί δέ θά σε γλυτώση ούτε ή γιατροική σου, ούτε τή φέματά σου!...

Και ο άτυχός βρακοφόρος, που ήθελε νά ένκανύσει τόν επάγγελμά του στο στρατό- πεδο τού Καραϊσκάκη, αναγκάστηκε νά πά- ρη δρόμο με τή νύκτα μαυρισμένα απ' τις ξυλίες!...

Όμως ο Καραϊσκάκης, μόλις τού άνακο- νώθηκε ό έρχομός τού «Φράγκου» —δ- πως έπωνόμαζαν στο στρατόπεδο τόν πλανόδιο γιατρό— άρνήθηκε νά τόν δε- χτή. Έκείνος όμως επέμεινε και έλτε μά- λιστα τού Σκυλοδήμου κατά λέξιν:

— 'Ας μ' άφήση ο καπετάνιος νά τόν ιδώ, κι' αν δεν τόν γιατρέψω άς με κόψη!...

Τί θέλεις έδω, όρε Φράγκο; τόν έρώτησε τραχιά ο Καραϊσκάκης, όταν σέ λίγο τόν πρωταντίκισσε.

— Νά σε γιατρέψω, στρατηγέ μου... — Αν με γιατρέψης, όρε, τού είπε ο εξαντλημένος απ' τούς συχνές πυρε- τούς άρχηγός, σου δίνω χάρισμα δυό χι- λιάδες γρόσια!...

Έτσι από την άλλη μέρα ο γιατρός άρχισε τή θεραπεία του, έτοιμάζοντας διάφορα μαζούκια, τά όποια ο Καραϊσκά- κης εκατάπνε, έλπίζοντας πώς θά λυτρώνη.

Όμως ο Καραϊσκάκης, μόλις τού άνακο- νώθηκε ό έρχομός τού «Φράγκου» —δ- πως έπωνόμαζαν στο στρατόπεδο τόν πλανόδιο γιατρό— άρνήθηκε νά τόν δε- χτή. Έκείνος όμως επέμεινε και έλτε μά- λιστα τού Σκυλοδήμου κατά λέξιν:

— 'Ας μ' άφήση ο καπετάνιος νά τόν ιδώ, κι' αν δεν τόν γιατρέψω άς με κόψη!...

Τί θέλεις έδω, όρε Φράγκο; τόν έρώτησε τραχιά ο Καραϊσκάκης, όταν σέ λίγο τόν πρωταντίκισσε.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΚΩΦΑΛΛΗΣ

—'Ο κόμης ντε Μαρί και η γυναίκα του, άρχισε να διηγείται ο φίλος μου ο γιατρός, είχαν όλα εκείνα που μπορούσαν να καταστήσουν ευτυχισμένους δυο γέροντες συζύγους. Έκείνος, απόστρατος στρατηγός και τιμημένος με τον ανώτερο Ταξίαρχη του Γαλλικού στρατού, φεύγοντας από το στρατό είχε αφήσει φήμη γενναίου και έντιμου αξιωματικού, που δεν δειλιάζει μπροστά σε κινδύνους και που ενεργεί με δικαιοσύνη σε κάθε περίπτωση. Έκείνη, κόρη αριστοκρατικής οικογένειας, παρ' όλη την ηλικία της, διατηρούσε άρκετη από τη χάρη της νεότητός της. Ήταν ύψιλλο αναστήματος κι είχε ένα κανονικό πρόσωπο, που πλαισιωνόταν από σταχτιά μαλλιά.

Δεν είχαν παρά μόνο μία θυγατέρα, που είχε γεννηθεί κατά τη διάρκεια του τελευταίου πολέμου στο έξοχικό μέγαρό τους στην Τουλούζη, όπου η κόμισσα είχε αποσυρθεί. Όταν η μητέρα βρισκόταν στους τελευταίους μήνες της εγκυμοσύνης της, ο σύζυγός της έφυγε να αιχμαλωτισθεί από τους Γερμανούς και να μεταφερθεί στη Γερμανία.

Πολύ σπάνια ελάβαιναν ειδήσεις εκ μέρους του και η κόμισσα στενοχωριόταν πάρα πολύ κι ανησυχούσε για την τύχη του. Γι' αυτό και το παιδί που έφερε στον κόσμο, ύστερα από λίγον καιρό, ήταν κοφάλαλο.

Ο στρατηγός, όταν απελευθερώθηκε αργότερα και γύρισε στο σπίτι του, λυπήθηκε βλέποντας την κατάσταση της μικρής του κόρης, αλλά, απόφασις, μαζί με τη γυναίκα του, να αφιερώσουν όλες τους τις φροντίδες για την ανάπτυξή της.

Η μικρή κοφάλαλη μεγάλωσε με χίλια χάδια κι όταν έφτασε σε ηλικία δέκα χρονών, είχε κατορθώσει, χάρις στις προσπάθειες των γονέων της, να μάθει ανάγνωση και γραφή.

Ο στρατηγός κι η σύζυγός του είχαν συγκεντρώσει όλη τους τη στοργή στο δυστυχισμένο αυτό πλάσμα και δεν αποχωριζόνταν ποτέ από κοντά του. Τό χειμώνα τον έπεριποιονταν στον πάγο τους της Τουλούζης και το καλοκαίρι σε μία παραθαλασσία έπαυλη της Νορμανδίας.

Έκει πέρα, επειδή τους είχα συστήσει, ως οικογενειακός γιατρός, μακρινούς περιπάτους στην ακροθαλασσία για την κόρη τους, οι γονείς της την άφηναν να βγαίνει ταχτικά μαζί με την παιδαγωγό της. Μία μέρα ξάφνου παρετήρησαν, ότι η κοφάλαλη υπέφερε και δεν εφάνερωσε σε κανένα την αιτία της στενοχωρίας της. Ανησύχησαν φυσικά για την κατάστασή της και ζητούσαν με κάθε τρόπο να μάθουν ποιά ήταν εκείνο που την έκανε έτσι λυπημένη.

Με τα πολλά κατόρθωσαν να ανακαλύψουν μέσα στις τσέπες της ένα μικρό γράμμα, που έγραφε τα εξής:

«Από τη στιγμή που σ' είδα, σ' αγαπάω. Θα έθεωρούσα τον εαυτό μου άπιστευτα ευτυχισμένο, αν μ' αγαπούσατε λιγάκι κι εσείς...»

Ζοζέ, κόμης ντε Πένα Βέζα.

Το γράμμα αυτό έπεσε σαν κεραυνός στην έπαυλη, όπου ζούσαν ήσυχά οι δύο γέροι. Ποτέ δεν είχαν προβλέψει για την κόρη τους, ότι μπορούσε κι αυτή να αγαπηθεί σαν τις άλλες και να ζητηθεί σε γάμο. Και τώρα που παρουσιάζονταν αυτό το άπρόοπτο, τί έπρεπε να κάνουν;

Αφού σκέφτηκαν κάμποσο, αποφάσισαν να τη ρωτήσουν τί γνώμη είχε επί του προκειμένου, και προς τοῦτο έσημείωσαν την ερώτησή τους· πάνω στον μαυροπίνακα, που χρησιμοποιούσαν σε παρόμοιες περιστάσεις.

«Έκείνη απάντησε άμέσως με τις ακόλουθες λέξεις:

«Τον αγαπώ και θέλω να γίνω γυναίκα του!...»

Ο πατέρας τότε ζήτησε πληροφορίες για τον άγνωστο μνηστήρα της κόρης του, αλλά η απάντησις που έλαβε από διαφόρους γνωρίσιμους του, κάθε άλλο ήταν παρά ικανοποιητικές. Ο ξένος αυτός έξοδος μία ζωή πολύ άσκητη και δεν ένενπνε σε κανένα εμπιστοσύνη, λόγω της ύπόπτου συμπεριφοράς του.

Ο στρατηγός εφοβήθηκε τότε

Μάταια προσπαθούσαν ή φίλες της να την πεισπορήσουν...

μήπως το εϊδύλλιο της θυγατέρας του μετατραπεί σε σκάνδαλο γι' αυτό, την άλλη μέρα, αναχώρησε μαζί με την οικογένειά του στο Παρίσι.

Έν τω μεταξύ πλάκωσε ο χειμώνας και η κόρη έγινε πιο μισητή. Μάταια προσπαθούσαν ή φίλες της να την πεισπορήσουν, να χύσει να βήχει, πράγμα που με ανησυχούσε πολύ, όταν με προσέλαβε να την ιδώ. «Έτσι το ερχόμενο καλοκαίρι, σύμφωνα με τη συμβουλή μου, οι γονείς της αποφάσισαν να μη μετακινήθουν από την έρωστη, στην κατάσταση που βρισκόταν.

Η κοφάλαλη έβγαυε συχνά στο παράθυρό της και, κοιτάζοντας σε μία πολυθρόνα, αποζημιωνόταν κυττάζοντας το δρόμο. Οι γονείς της παρετήρησαν ξάφνου, ότι μία όρισιμένη ώρα της ημέρας το σιωπό της εζωόρησε, το βλέμμα της ανέωργοιτο, ή μορφή της ζωντάνευε... Αυτό όμως δεν διαρκούσε παρά μερικά στιγμές κι ύστερα ξανάφευγε στην προτέρα της νύκνη, ακίνητη και άλογη.

Μία μέρα έφυγε να στέκη κοντά στο παράθυρό μαζί με την κόρη της ή μητέρα της, ή οποία έριξε ένα βλέμμα έξω κι άναμνησε τη κόμηττα Ζοζέ, που στεκόταν ώραιος και δλδός πίσω απ' τις κολώνες του κήπου, κυττάζοντας έπιμονα προς το μέρος του μεγάλου σκόταν στην αντίθετη πλευρά του σπιτιού.

«Όταν σε λίγες μέρες πήγα, έπως πάντα, να έπισκεφτώ τη μητέρα μου, είδα τον πατέρα της και μου είπε:

—'Η κόρη μου θα πεθάνει κι ή σκέψη αυτή με βασανίζει ημερησίως... Ο Ζοζέ εινε βέβαια τυχοδιώκτης, το παραδέχομαι. Δεν μπορεί όμως ν' άρνηθώ, ότι ο άνθρωπος αυτός κρατάει στα χέρια τη ζωή του παιδιού μου... Γι' αυτό λοιπόν θ' αναγκαστώ να παντρεύω με την κόρη μου και να του δώσω όσα μου ζητήση, να ξαναφέρη τη γαλήνη στην καρδιά της. Αύριο, όταν ο άνδρας αυτός ξαναπεράση από εδώ, θα κατεβώ μόνος μου να τον πάρω κι να τον οδηγώ μες στο σπίτι μου. Πρέπει να ζήσει το καμμένο παιδί!...

Η κόμισσα, ακούοντας αυτά τα λόγια, άναμνησε και θέλησε να πη, αλλά άμέσως συγκρατήθηκε. Παρακάλεσε μονάχα το σύζυγό της να αναβάλη το γάμο επί μία βδομάδα ακόμα κι ύστερα από κάποιο διαταγμό, δέχτηκε.

Όταν έφτασε ή τελευταία ήμέρα της προθεσμίας αυτής, μαζί πήκαμε όλοι γύρω από την άρρωστη, στην οποία είχε άναμνησει απόφασις των γονέων της, και περιμέναμε. Ο στρατηγός φάνηκε πολύ άνησυχός, ενώ ή γυναίκα του, αντίθετος, δειχνόταν άκαταρκτη.

Η κοφάλαλη καθόταν κοντά στο παράθυρο και μία άγρυπνη ράς εφώτιζε τη γλυκειά μορφή της. Ήξερε, ότι σε λίγο θα έβλεπε τον Δόν Ζοζέ και ότι τίποτε στο μέλλον δεν θα την εζωόριζε από τον. Από καιρό σε καιρό γυρνούσε τα μάτια της προς το γέρο στρατηγό μ' ένα βλέμμα ευγνωμοσύνης, ενώ εκείνος με βία συγκρατούσε τα δάκρυά του.

Έξαφνα μέσα στην άντικυνή δεινροστοχία φάνηκε ο Δόν Ζοζέ και ο στρατηγός πήρε το κατέλλο του, έτοιμος να κατέβη. Άλλά τα ίδια στιγμή στάθηκε έξ ένστικτου, γιατί άκουσε στο δρόμο μία βαναή οχλοβοή.

Πλησίασαμε όλοι στο παράθυρο κι είδαμε, ότι κοντά στις κολώνες είχε μαζευτεί άρκετός κόσμος. Άνάμεσά τους βρισκόταν ο Δόν Ζοζέ, ή οποίος έπαιζε μαζί με τέσσερες άντρες να τρώει τα ρούχα του έξουσιμένου και πρόσωπό του άγνώριστο.

Κρατούσαμε την άνδρα με δυσκολία, γιατί είχαμε την τέχνη όλοι μας περί τίνος περνούσε. Γιατί όμως να είχαμε μία τέτοια σκηνή σ' εκείνη τη κρίσιμη περίστασις;

Σε λίγο δυο άστυφύλακες έβρισαν διά της βίας τον άγνωστο με δυσκολία, γιατί είχαμε την τέχνη όλοι μας περί τίνος περνούσε. Γιατί όμως να είχαμε μία τέτοια σκηνή σ' εκείνη τη κρίσιμη περίστασις;

Ακόμα θυμίζω το βλέμμα του γεμάτο μίσος, που έστράφη προς το μέρος των άστυφύλων, ή στρατηγός και την έρωστη της άγανακτησέας του, που έσφιγγε τις γροθιές.

Συγχρόνως έβγαλε μία κρη...

Μία μέρα ένας κούτο-χωριάτης περνούσε από το δρόμο και φώναζε από μακριά ο' όσους έβλεπε μπροστά του:

—Παραμερίστε γρήγορα μη σ' έσ' κουτρίσι το βωδι μου... —Μά που εινε το βωδι; τον ρώτησε με άπορία κάποιος διαβάτης.

—Δεν βλέπετε που πήρα το σκυλί για να πάω να το φέρω; άπάντησε ο χωριάτης.

Μία μέρα κάποιος Χιώτης εινε στη γυναίκα του:

—Μαρούκα! Δώσε ψωμί στα παιδιά!... —Δεν έχει, του άποκρίθηκε εκείνη.

—'Ε, αφού δεν έχει... τους φτάνει!... άπάντησε ο πονηρός Χιώτης.

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

(Όπως τις διηγούντο στα χρόνια της Σκλαβιάς)

Ένας δεσπότης έφυγε να περάσει σε μία περιουσία του κι από κάποιο χωριό, του οποίου ο παπας δεν φημιζόταν τόσο πολύ για τη μόρφωσή του.

Κατά την ώρα της λειτουργίας, λοιπόν, ο παπας πήρε να διαβάσει κάποια εγνή, ή οποία κορότανε στο τέλος της σελίδος στη φράση «μείλιτος Συμε» και συνεχιζότανε στην πίσω σελίδα. Ο παπας όμως, επειδή δεν τα πολυκατάφευρε στην άναγνωση, όποτε να γυρίσει το φύλλο διάβασε τη φράση ως εξής:

—Μείλιτος Συμε — είμαι άνος!... —Τού παρόντος αιώνας!... πρόσθεσε ο δεσπότης απ' το δεσποτικό.

Μία μέρα ένας κούτο-χωριάτης περνούσε από το δρόμο και φώναζε από μακριά ο' όσους έβλεπε μπροστά του:

—Παραμερίστε γρήγορα μη σ' έσ' κουτρίσι το βωδι μου... —Μά που εινε το βωδι; τον ρώτησε με άπορία κάποιος διαβάτης.

—Δεν βλέπετε που πήρα το σκυλί για να πάω να το φέρω; άπάντησε ο χωριάτης.

Μία μέρα κάποιος Χιώτης εινε στη γυναίκα του:

—Μαρούκα! Δώσε ψωμί στα παιδιά!... —Δεν έχει, του άποκρίθηκε εκείνη.

—'Ε, αφού δεν έχει... τους φτάνει!... άπάντησε ο πονηρός Χιώτης.

Μία μέρα ο Κολοκοτρώνης θύωσε με κάποιον άνεμο του από την Καρύττανα, που είχε ταξειδέψει και στα μέρη της Άσίας. Θέλοντας λοιπόν να τον ελκυσθεί, του φώναξε:

—Ανάθεμά σε, Άνατολή! Σου στέλνω πέτρινες και μου στέλνεις κουρούνες!...

Μία φορά, κάποιος πλοίο Κεφαλλονίτικο ναυάγησε στο ταξίδι του. Οι έπιβάτες του κατόρθωσαν να βγουν στη στεριά, αλλά όλόνυμνοι.

Έκει, βρισκόταν κάποιος τοσπάνος, ή οποίος, βλέποντας ότι μεταξύ των ναυαγών υπήρχε κι ένας παπας, δεν έληψήθηκε και του χάρισε για ψυχικό την καπνία του.

Ο παπας, φεύγοντας, ζήτησε τ' όνομά του, αλλά, επειδή δεν ήπιχε χαρή να το σημειώσει, το έξεκασε. Γι' αυτό, όμα ήθελε αργότερα να τον μνημονέψη, έλεγε:

—Μνήστη, Κύριε, κι' εκείνον, που μούδωσε την καπνία του!...

ή και όμοιες προς την κοφάλαλη.

—Γιατρέ, δεν την βλέπετε; μου φώναξε με αγωνία. Κυττάζετε να διτε τί έχει...

Το κεφάλι της δυστυχισμένης κοπέλλας, όχρδ σαν κέρινο, είχε γείρει από τη μία μεριά, ενώ το στόμα της είχε χαραχτεί από μία κατακλινική γραμμή.

Έσκυφα πάνω στην καρδιά της, την άκουόσχη, αλλά δεν έβλεπα κανένα σημείο ζωής...

—Τελείωσε! είπα.

Η κόμισσα είχε γονατίσει μπρος στο άγνωστο σώμα της κόρης της και, κρατώντας το χέρι της μέσ' στα δικά της, δώλυνε. Ο στρατηγός στεκόταν άκίνητος, σαν τρελλός, χωρίς ούτε ένα δάκρυ να χύση.

Με μία άδιάφορη χειρονομία έδειξε στη σύζυγό του το πλήθος, που είχε συγκεντρωθεί απέξω, και της εινε ψυχρά:

—Τί κλαίτε τώρα; Έσείς είδοποιήσατε την άστυνότητα, έσείς έπροκαλέσατε τη σύλληψή του, έσείς μου έχαλάσατε τα σχέδια. Έσκοτώσατε το παιδί μας!...

—Τό έσοσα! άπάντησε απλά και με ήρεμο τόνο ή μητέρα, γονατιστή πάντα πλάι στο χρεβάτι και καταβλδώντας το χέρι της νεκρής.

Κι' όταν ο γιατρός έτελείωσε τη διήγησή του, μου πρόσθεσε:

—Λοιπόν, ή αξιότιμος κύριος Δόν Ζοζέ ντε Πένα-Βέζα, του οποίου άμφιβάλλω αν θα μάθουμε ποτέ το πραγματικό όνομα, πρόκειται να έμφανισθή αύριο στο κακουρογοδικείο για να άπολογηθή για το νέο έγκλημά του της όδοι Ροντιέ...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς την έπαθε ή κ. Παρρέν. Που θα ήσαν οι άνδρες χωρίς τις γυναίκες. Ο Έπτανήσιος βουλευτής κ' ή γραμματική. Γιατί δεν έκανε ρευστένια στους δικούς του ή Φρ. Ζαίμης. Ο πόθος του Σουρή. Ένα ανέκδοτο του Καρσιόκακη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πρό ετών, σε μία όμιλία της κυρίας Παρρέν, περί χειραφετήσεως της γυναίκας, στο τέλος του λόγου της ή ρητόρισα ρώτησε:

—Που θα ήσαν οι άνδρες, κύριοι, σήμερα, αν δεν ήσαν ή γυναίκα; —Στόν Παράδεισο! άπάντησε ένας άκουατής από κάτω, ή οποίος λένε ότι ήταν ή κ... Παρρέν!

Κάποιος βουλευτής Έπτανήσιος, μη έχοντας και τόσο στενές σχέσεις με τη γραμματική, όταν άνέθηκε στο βήμα να μιλήσει, εινε:

—Κύριοι, ά ν α β ν στο βήμα... Τά γέλια όμως των άλλων βουλευτών τον έκαμαν να καταλάβη ότι έπρεσε έξω. Άποτεινόμενος λοιπόν σ' αυτούς, τους φώναξε:

—Γιατί γελάτε, κυρίες; Έγώ όρκίστηκα στο Σύνταγμα, δεν όρκίστηκα και στη... Γραμματική!...

Ο μακαρίτης ή Θρασύβουλος Ζαίμης δεν παραέκανε ρουσφέτια. Στόν Θεόδωρο Δελιγιάννη, που του παρενοίετο γι' αυτό, έλεγε:

—Άποφύγω ιδιαιτέρως να διορίζω εκείνους που φέρουν ουσιαστικά από τους φίλους μου.

—Γιατί; Μήπως για να παίρνουν οι ίκανοί τις θέσεις, έστο κι' αν εινε άπροστάτευτοι κομματικώς; ρώτησε ή Δελιγιάννης.

—Κάθε άλλο, μία πεντάρα δεν δίνω για τους ίκανούς.

—Μά τότε γιατί;

—Γιατί, αν ευεργετήσης ένα θεοιδήρα που θα σου παρουσιάσθι μόνος του, κάνεις μονάχα αυτόν έχθρό σου. Ένώ αν σου συστήθι από άλλον, τους κάνεις έχθρους σου και τους δύο!...

Κάποτε, στόν κύκλο του Σουρή, γινότανε λόγος για την επιχορήγησι που έπαιρνε ή άυτοκράτωρ της Ρωσίας και ή οποία ήτανε — ούτε πολύ, ούτε λίγο — έξηντα εκατομμύρια ρούβλια το χρόνο, δηλαδή εκατόν όγδοήντα εκατομμύρια φράγκα της εποχής εκείνης.

Σαν άκουσε ή... όλιγαρκής Σουρή τους αριθμούς αυτούς, εινε με άναστεναγμό:

—Πόσο θα ήθελα να ήμωνα τέσσερες — πέντε ή μέρες... Τσάρος!

—Και γιατί; τον ρώτησε ή Κουσουλάκος.

—Για να πάω την επιχορήγησι και να λύσω για πάντα το οικονομικό μου πρόβλημα!

Ο φτωχός Σουρή ήρκείτο και στα όλγα!...

Όταν ή Καρσιόκακη, μαζί με τρεις χιλιάδες άνδρες, έξεστράτευσε από τη Σαλαμίνα για να καταλάβη τη Μονηχία, αναγκάστηκε να διανυκτερεύσει μία νύχτα στο ύπαιθρο, κοντά στις ύπαιθρες του Αιγάλεω.

Ήταν Δεκέμβριος μήνας κι' έκανε άγριο, άδάσπατο, τρομερό κρύο. Στο Κερατσίνι ήταν άγκυροβολημένο ένα Έλληνικό πλοίο με κυβερνήτη τον Γιαννίτη. Ο Γιαννίτης, βλέποντας τον κατακλινισμό, έστειλε μία βάρκα για να πάρη τον Καρσιόκακη να διανυκτερεύσει στο καράβι του.

Ο άπεσταλμένος του Γιαννίτη βρήκε τον Καρσιόκακη να κοιμάται κοκκουλωμένος στην καπνία του, με το κεφάλι του άκουμπισμένο σ' ένα βράχο. Τον σκούνησε έλαφρά κι' ή Καρσιόκακη, ξυπνώντας ξαφνιασμένος, άναμνησε και πήγε ν' άρπάξη τα πιστόλια του.

—Τί εινε, ούός; φώναξε.

—Άρχγγέ, ή νύχτα εινε παγομένη, άπάντησε ή άπεσταλμένος, και γι' αυτό ή Καπετίν Γιαννίτης σε προσκαλεί να διανυκτερεύσης στο καράβι του.

—'Ε, και εινε τόσο μεγάλο το καράβι σας αυτό, ώστε να τους χωρέση όλους αυτούς εδώ;

Και, λέγοντας αυτά τα λόγια, ή Καρσιόκακη, έδειξε τους στρατιώτες του που κοιμόντουσαν πάνω στα χιόνια.

—Όχι, άπάντησε ή άπεσταλμένος.

—Τότε φάγε, του εινε ή Καρσιόκακη, και κοκκουλώθηκε και πάλι στην καπνία του.

Ρώτησαν κάποτε τον Κολοκοτρώνη τι γνώμη έχει για τη γυναίκα. Κι' ή έφ'ερς του Μονηχιά άπάντησε:

—Άγγελος άπ' έξω, διάολος από μέσα. Καλύτερα κλέφτης στα βουνά, παρά γαμπρός στους κάμπους!...

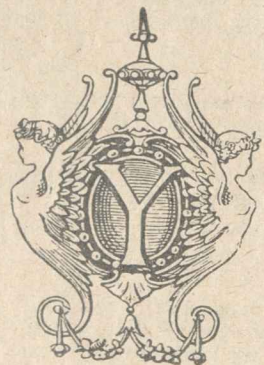
Σ. Ζαίμης

Αί ύπογραφαι του Ιστορικού της Έπα-
ναστάσεως Σπ. Τρικομή και του Έ-
θνικού ενεργέτου Σ. Σίνα.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ΩΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Ο πρώτος γάμος του Κωνσταντίνου. Η Μαγδαληνή Τόκκου και η σκληρή της τύχη. Ο δεύτερος γάμος του και η πέριξ του ζεύγους. Μήνας του μέλιτος με κανονίες! Και πάλι χήρος!... Ζητείται νύφη. Φραντζής ο προσηνής. Ρία ή Κομνηνή και Κωνσταντίνος. Πώς εμπαιώθη ο τρίτος γάμος του Αυτοκράτορος. Η Άλωση της Πόλης κ.τ.λ.

ΠΑΡΧΟΥΝ στην 'Ιστορία προβλήματα που ζαλίζουν τους επιστήμονες. Το ακόλουθο π. χ. ερώτημα εξάλισε για πολλή καιρό τους ερευνητές της 'Ελληνικής 'Ιστορίας:

«Ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος είχε γυναίκα και παιδιά, στα 1453, όταν έπεσε γενναία και μαρτυρικά στην Πύλη του Ρωμανού, θυσιάζοντας μάταια τη ζωή του για τη σωτηρία της Κωνσταντινούπολης».

Το ζήτημα αυτό, το τόσο περίεργο και περίπλοκο, με τις διάφορες συζητήσεις φάσεις του, έλυθη τέλος από τους βυζαντινολόγους μας.

Ο Παλαιολόγος ήρθε σε πρώτο γάμο κατά τον 'Ιούνιο του 1428, σε ηλικία 24 ετών, με τη Μαγδαληνή, θυγατέρα του Λεονάρδου Β' Τόκκου, κόμητος Ζακύνθου και Κεφαλληνίας και δυνάστη της Λευκάδας. Η Μαγδαληνή αυτή, ωραία κόρη, με λαμπρό ανάστημα και έκτακτη για την εποχή της μορφώση, βρισκόταν τότε, ένεκα του θανάτου του πατέρα της, υπό την κηδεμονία του θείου της Καρόλου Τόκκου. Οι γάμοι 'Ελλήνων ηγεμόνων με θυγατέρες αλλοφύλων και ετεροδόξων ήταν συνηθισμένοι, οι περισσότεροι για πολιτικούς λόγους. Μετά το γάμο όμως, οι χριστιανοί αυτοκράτορες έφροντιζαν να κατηχούν τη γυναίκα τους στο 'Ελληνικό πνεύμα και την 'Ορθοδοξία.

Ο γάμος του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου με τη Μαγδαληνή Τόκκου είχε πολιτικό σκοπό. Από τη μία μεριά ο Κωνσταντίνος ήλπιζε να κληρονομήσει τον πατέρα του και στις επιθυμίες του Πάπα, ο οποίος τότε είχε μεγάλη πολιτική επιρροή. Από την άλλη, ο γάμος αυτός διευκόλυνε τη λύση μιας περιπλοκής στην Πελοπόννησο, όπου διέμενε τότε ο γαμπρός. Ο Κάρολος Τόκκος, θείος της νύμφης, κατείχε μερικές πόλεις στην 'Αχαΐα, τις οποίες ματαιώς ο πατέρας του Κωνσταντίνου, ο αυτοκράτορας 'Ιωάννης Παλαιολόγος, είχε προσπαθήσει να αποκτήσει κατεβαίνοντας ο ίδιος στην Πελοπόννησο. Συνεπώς ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, με το γάμο του, έλυσε το ζήτημα των πόλεων της 'Αχαΐας, γιατί θα τις έπαιρνε ως προίκα...

Συνέβη όμως την εποχή εκείνη να πολιορκούν τ' αυτοκρατορικά στρατεύματα τας Πάτρας, κι έτσι οι γάμοι του Κωνσταντίνου έγιναν στο στρατόπεδο, κοντά στους μύλους που βρίσκονταν έξω από την πόλη. Οι γάμοι αυτοί γιορταστήκαν απ' όλο το στρατό μ' ένθουσιασμό. Η Μαγδαληνή Τόκκου μετονομάσθη Θεοδώρα, αλλά δεν ετύχησε να έχει κοντά της τον άνδρα της. Ο πόλεμος ανάγκασε τον Κωνσταντίνο να μένη, ως επί το πλείστον, στη Γλαρόντζα. Η δυστυχισμένη αυτή Θεοδώρα δεν έζησε να ιδεί την Άλωση των Πατρών και να χαρή τ' αγαθά της ειρήνης και της νέας τάξεως των πραγμάτων.

Έναμιση έτος μετά το γάμο της, το Νοέμβριο του 1429, πέθανε στο χωριό Σανταμέρα της 'Αχαΐας. Κατά πρώτον ετάφη σε μία εκκλησία της Γλαρόντζας, έπειτα όμως τα όσα της ανεκμίσθησαν στο Μυστρά, στη Μονή του Ζωοδότου, όπου ήταν οι τάφοι των δεσποτών της Πελοποννήσου Παλαιολόγων.

Τη δυστυχισμένη αυτή Παλαιολογίνα εθόνησε και ο περίφημος ιερομόναχος Βησσαρίων (ο έπειτα γενόμενος Καρδινάλιος στη Ρώμη) και έγραψε επίγραμμα, το οποίο εξαράχθη στον τάφο της. Στο επίγραμμα εκείνο αναφέρεται η Φραγκική καταγωγή της νύμφης και ο Κωνσταντίνος ονομάζεται «Δοξην πνέων και φόνους εν ταις μάχαις», για να δηλωθούν οι πολεμικές περιστάσεις που ετελέσθη ο γάμος.

Είπε ιστορικά βεβαιωμένον ότι η πρώτη αυτή σύζυγος του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου απέθανε από δυστομία και μαζί της απέθανε και το παιδί που φέρεται στον κόμμο.

Έντεκα δλόκληρα χρόνια ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος έμεινε χήρος, και μόλις στο 1440 απέφασσε να κάνει δεύτερο γάμο, με

την επιθυμία ν' αφήσει διάδοχο στο θρόνο του Βυζάντιου. Εδιάλεξε λοιπόν για νύφη την κόρη του ανήντος της Δορίνου Α' Γατελούζου. Η μελλοντική δυνάστης Αικατερίνη Φραντζής έλαβε έντολη από τον Κωνσταντίνο σιμωμένη ως προσηνής και, πράγματι, κατά τον 'Ιούλιο του Φραντζής έπληξε στη Λέσβο και εγύρισε φέρνοντας τη σιμωμένη κόρη και των γονέων της.

Αμέσως ο Κωνσταντίνος διέταξε να έτοιμασθούν οι βασιλικές, επεξεργασμένες με λαμπρή ακολουθία, κι' έτσι όλος ο αυτοκρατορικός στόλος, διοικούμενος από το Δρουγγάριο Λουκά Νοταρά, κατέστη Λέσβο, όπου ο αυτοκράτορας έτέλεσε το γάμο με την κόρη του Σεπτέμβριο. Έξαρνα, νέοι κίνδυνοι έφεραν διαταγή να συζυγία αυτή του Κωνσταντίνου. Ο αδελφός του Δημήτριος Τούρκος, με τους οποίους είχε συμμαχήσει, απέκλεισε την Κωνσταντινούπολη και ο δυστυχής γαμπρός αναγκάστηκε να τρέξει σε βοήθεια της Βασιλείουσας. Έπληξε λοιπόν τη γυναίκα του και τα παιδιά της Κωνσταντινούπολη. Έξαρνα, ευρέθη αντιμετώπιση του προβλήματος και αναγκάστηκε να γυρίσει πίσω στη Λέσβο. Τό ζεύγος έμεινε στο Λέσβο, όπου ο Τούρκος έπληξε την Κωνσταντινούπολη. Ο Τούρκος στόλαρχος 'Αχμέτ έβηκε στη Λέσβο και έπληξε το ζεύγος στο λεγόμενο Κόκκινο Κάστρο. Οι Τούρκοι έπληξαν το φρούριο αυτό, εγγράμμισαν τα τείχη του, και ο Κωνσταντίνος με τη γυναίκα του κατέφυγαν στην πόλη, η οποία εύτυχως έστάθηκε τότε ο Τούρκος αναγκάστηκε να φύγει από τη Λέσβο.

Αλλά οι κίνδυνοι της πολιορκίας και οι θρόνοι των αυτοκρατορικών έμειναν άδεια. Έξαρνα, ευρέθη αντιμετώπιση του προβλήματος και αναγκάστηκε να γυρίσει πίσω στη Λέσβο. Τό ζεύγος έμεινε στο Λέσβο, όπου ο Τούρκος έπληξε την Κωνσταντινούπολη. Ο Τούρκος στόλαρχος 'Αχμέτ έβηκε στη Λέσβο και έπληξε το ζεύγος στο λεγόμενο Κόκκινο Κάστρο. Οι Τούρκοι έπληξαν το φρούριο αυτό, εγγράμμισαν τα τείχη του, και ο Κωνσταντίνος με τη γυναίκα του κατέφυγαν στην πόλη, η οποία εύτυχως έστάθηκε τότε ο Τούρκος αναγκάστηκε να φύγει από τη Λέσβο.

Αλλά οι κίνδυνοι της πολιορκίας και οι θρόνοι των αυτοκρατορικών έμειναν άδεια. Έξαρνα, ευρέθη αντιμετώπιση του προβλήματος και αναγκάστηκε να γυρίσει πίσω στη Λέσβο. Τό ζεύγος έμεινε στο Λέσβο, όπου ο Τούρκος έπληξε την Κωνσταντινούπολη. Ο Τούρκος στόλαρχος 'Αχμέτ έβηκε στη Λέσβο και έπληξε το ζεύγος στο λεγόμενο Κόκκινο Κάστρο. Οι Τούρκοι έπληξαν το φρούριο αυτό, εγγράμμισαν τα τείχη του, και ο Κωνσταντίνος με τη γυναίκα του κατέφυγαν στην πόλη, η οποία εύτυχως έστάθηκε τότε ο Τούρκος αναγκάστηκε να φύγει από τη Λέσβο.

Αλλά οι κίνδυνοι της πολιορκίας και οι θρόνοι των αυτοκρατορικών έμειναν άδεια. Έξαρνα, ευρέθη αντιμετώπιση του προβλήματος και αναγκάστηκε να γυρίσει πίσω στη Λέσβο. Τό ζεύγος έμεινε στο Λέσβο, όπου ο Τούρκος έπληξε την Κωνσταντινούπολη. Ο Τούρκος στόλαρχος 'Αχμέτ έβηκε στη Λέσβο και έπληξε το ζεύγος στο λεγόμενο Κόκκινο Κάστρο. Οι Τούρκοι έπληξαν το φρούριο αυτό, εγγράμμισαν τα τείχη του, και ο Κωνσταντίνος με τη γυναίκα του κατέφυγαν στην πόλη, η οποία εύτυχως έστάθηκε τότε ο Τούρκος αναγκάστηκε να φύγει από τη Λέσβο.

Αλλά οι κίνδυνοι της πολιορκίας και οι θρόνοι των αυτοκρατορικών έμειναν άδεια. Έξαρνα, ευρέθη αντιμετώπιση του προβλήματος και αναγκάστηκε να γυρίσει πίσω στη Λέσβο. Τό ζεύγος έμεινε στο Λέσβο, όπου ο Τούρκος έπληξε την Κωνσταντινούπολη. Ο Τούρκος στόλαρχος 'Αχμέτ έβηκε στη Λέσβο και έπληξε το ζεύγος στο λεγόμενο Κόκκινο Κάστρο. Οι Τούρκοι έπληξαν το φρούριο αυτό, εγγράμμισαν τα τείχη του, και ο Κωνσταντίνος με τη γυναίκα του κατέφυγαν στην πόλη, η οποία εύτυχως έστάθηκε τότε ο Τούρκος αναγκάστηκε να φύγει από τη Λέσβο.

Αλλά οι κίνδυνοι της πολιορκίας και οι θρόνοι των αυτοκρατορικών έμειναν άδεια. Έξαρνα, ευρέθη αντιμετώπιση του προβλήματος και αναγκάστηκε να γυρίσει πίσω στη Λέσβο. Τό ζεύγος έμεινε στο Λέσβο, όπου ο Τούρκος έπληξε την Κωνσταντινούπολη. Ο Τούρκος στόλαρχος 'Αχμέτ έβηκε στη Λέσβο και έπληξε το ζεύγος στο λεγόμενο Κόκκινο Κάστρο. Οι Τούρκοι έπληξαν το φρούριο αυτό, εγγράμμισαν τα τείχη του, και ο Κωνσταντίνος με τη γυναίκα του κατέφυγαν στην πόλη, η οποία εύτυχως έστάθηκε τότε ο Τούρκος αναγκάστηκε να φύγει από τη Λέσβο.

Αλλά οι κίνδυνοι της πολιορκίας και οι θρόνοι των αυτοκρατορικών έμειναν άδεια. Έξαρνα, ευρέθη αντιμετώπιση του προβλήματος και αναγκάστηκε να γυρίσει πίσω στη Λέσβο. Τό ζεύγος έμεινε στο Λέσβο, όπου ο Τούρκος έπληξε την Κωνσταντινούπολη. Ο Τούρκος στόλαρχος 'Αχμέτ έβηκε στη Λέσβο και έπληξε το ζεύγος στο λεγόμενο Κόκκινο Κάστρο. Οι Τούρκοι έπληξαν το φρούριο αυτό, εγγράμμισαν τα τείχη του, και ο Κωνσταντίνος με τη γυναίκα του κατέφυγαν στην πόλη, η οποία εύτυχως έστάθηκε τότε ο Τούρκος αναγκάστηκε να φύγει από τη Λέσβο.

Αλλά οι κίνδυνοι της πολιορκίας και οι θρόνοι των αυτοκρατορικών έμειναν άδεια. Έξαρνα, ευρέθη αντιμετώπιση του προβλήματος και αναγκάστηκε να γυρίσει πίσω στη Λέσβο. Τό ζεύγος έμεινε στο Λέσβο, όπου ο Τούρκος έπληξε την Κωνσταντινούπολη. Ο Τούρκος στόλαρχος 'Αχμέτ έβηκε στη Λέσβο και έπληξε το ζεύγος στο λεγόμενο Κόκκινο Κάστρο. Οι Τούρκοι έπληξαν το φρούριο αυτό, εγγράμμισαν τα τείχη του, και ο Κωνσταντίνος με τη γυναίκα του κατέφυγαν στην πόλη, η οποία εύτυχως έστάθηκε τότε ο Τούρκος αναγκάστηκε να φύγει από τη Λέσβο.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η καλοσύνη της Μαρίας 'Αντουανέτας. Ένα χαρακτηριστικό επεισόδιο. Η άδυστροτητα της Σάρας Μπερνάρ. Πώς έβγαλε στη δέση του τον Πρίγκηπα της Γαλλίας. Ο Ταρντιέ για την νυκτερινή εργασία. Πώς γνωρίστηκε ο Βάν Ντάϊκ με τον Φραντζ Χάλς, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν η άτυχης βασίλισσα της Γαλλίας Μαρία 'Αντουανέτα ήταν ακόμη σύζυγος του διαδόχου, παρουσιάστηκε μια μέρα σ' αυτήν η καμαριέρα της Τιμπα και, κλαίγοντας, την έκτενε με μεσολαβήση ώστε να μην τιμωρηθεί ο γιός της, ο οποίος, παρά τον απαγορευτικό νόμο που ύφιστο τότε, είχε μονομαχήσει και είχε σκοτώσει τον αντίπαλό του.

Η αγαθή πριγκίπισσα, συγκαταμένη από τα δάκρυα της καμαριέρας της, της υπέσχεθη να κάνει ό,τι μπορούσε για να σώσει το παιδί της.

Μια κυρία όμως της τιμής, η οποία είχε παρακολουθήσει τη συζήτηση, πλησίασε τη Μαρία 'Αντουανέτα και της ανέφερε ότι η Τιμπα, πριν αποταθεί σ' αυτήν, είχε ήδη απευθυνθεί και παρακαλέσει, για τον ίδιο λόγο, και την περίφημη κυρία Ντυμπάρν, την ευνουρισμένη του βασιλέως Λουδοβίκου 15ου.

— Γιατί μου το λέτε αυτό;... είπα με ψυχρότητα η Μαρία 'Αντουανέτα στην κυρία της τιμής της. Εξέρετε πόσο περιφρονώ και βδελύσσομαι την Ντυμπάρν... Έν τούτοις, αν ήμουν κι' εγώ στη θέση της καμαριέρας μου, για να σώσω το παιδί μου, ούτε στιγμή δεν θα δίσταζα, όχι μόνο στα πόδια της Ντυμπάρν να πέσω, αλλά και στο τελευταίο των υψιστηνών της!...

Η μεγάλη τραγωδία της Γαλλίας Σάρα Μπερνάρ ήταν ονομαστή για την αδυστρομία με την οποία μολούσε στους ισχυρούς της εποχής της. Κάποτε ο 'Εδουάρδος της 'Αγγλίας, όταν ήταν ακόμη πριγκίπων της Ουαλίας, είχε πάει να την επισκεφθεί στο καμπί της. «Εμεινε αρκετή ώρα μαζί της κοντινιάς, αλλά είχε ξεχάσει να βγάλει, σ' όλο αυτό το διάστημα, το καπέλλο του.

Η Σάρα το είχε αντίληψη αυτό και είχε πειραχτεί πολύ. Γι' αυτό, όταν ο πριγκίπων έτοιμάστηκε να φύγει, του είπε χωρίς περιστροφές:

— Υψηλότατε, ένας βασιλεύς δεν βγάζει βέβαια ποτέ το στέμμα του. Μά ένας πριγκίπων, όταν μιλάει με μια κυρία, μπορεί να βγάλει το καπέλλο του!...

Στο σημερινό πρωθυπουργό της Γαλλίας κ. Ταρντιέ δεν άρεσε καθόλου η νυκτερινή εργασία. Σε κάποιο φίλο του μάλιστα, ο οποίος τον ερώτησε σχετικά, απάντησε ως εξής:

— Η νύχτες γεννούν μαύρες ιδέες...

Ένας από τους περιφημότερους και εργατικότερους ύπουλους της Γαλλίας υπήρξε από όλην άκρότητα ο κ. Βιλαμόν. Ο ύπουλος όμως αυτός είχε το άνημα να τρελλαθεί έξαρνα ενώ εργαζόταν, λόγω υπερκοπώσεως.

Ένας φίλος του έμεινε εκείνη τη στιγμή στο γραφείο του και τον είδε κατάχλωμο με τα μάτια άναστασιμένα.

Τι έχετε; τον ρώτησε άνησυχος. Πονάτε;

Ναι, πονάω στην ψυχή μου, απάντησε ο τρελλός ύπουλος.

Μά που αισθάνεστε τον πόνο;... Μήπως στο κεφάλι; τον ερωτήθηκε ο επισκεπτής.

— Όχι... Παραπάω... απάντησε ο Βιλαμόν...

Κάποτε, ο πένης 'Ολλανδός ζωγράφος Βάν Ντάϊκ είχε πάει στο Χάγκεν για να γνωρίσει προσωπικώς τον επίσης περίφημο ζωγράφο της εποχής του Φραντζ Χάλς. Έπληξε όμως επανειλημμένως στο σπίτι του, χωρίς να κατορθώσει να τον συναντήσει, γιατί ο Χάλς περνούσε όλες σχεδόν τις ώρες του στις ταβέρνες. Τότε ο Βάν Ντάϊκ του άφησε στο σπίτι του ένα γράμμα, στο οποίο του έγραψε ότι ήταν απέναντί του στο σπίτι του.

«Ετσι, την άλλη μέρα, ο Βάν Ντάϊκ κατορθώθηκε να συναντήσει τον Χάλς, ο οποίος άρχισε να τον κάνει το πορτραίτο, χωρίς να ξέρει ποιος πραγματικός ήταν. Σε λίγο η εικόνα ήταν έτοιμη. Ο Βάν Ντάϊκ, βλέποντας την, έμεινε καταβουλωμένος. Όσοσο έκρυψε τον ενθουσιασμό του και είπε στο Χάλς ότι η τέχνη του δεν του φαινόταν και τόσο δύσκολη και τον παρακάλεσε να τον ζωγραφίσει κι' αυτός. Ο Χάλς, κατάλληλα για την ανάθεια του ξένου, δεν είπε τίποτε, αλλά στάθηκε μπροστά του ποτάριοντας. Η έκκληση του όμως απορρίφθηκε όταν, έπειτα από λίγη ώρα ο Βάν Ντάϊκ του παρουσίασε μια θαυμασία προσωπογραφία του.

«Η ο διάβολος είναι, η ο Βάν Ντάϊκ! φώναζε τότε πέφτοντας στην άγκυρα του ο Χάλς.

Είμαι ο δεύτερος! του απάντησε τότε ο Βάν Ντάϊκ, σφιγγόντάς τον με άγκυρα στο στήθος του...

τέλος, να μην τους άκουση και να πάρη τη χήρα. Η χήρα Μαρία Κομνηνή, μετά το θάνατο του Μουράτ, έζησε στο σπίτι του πατέρα της, δεσποίνης της Σερβίας Γεωργίου Βράγκοβιτς. Ο Κωνσταντίνος έστειλε στη Σερβία τον Μανουήλ Παλαιολόγο να την ζητήσει σε γάμο. Ο Βράγκοβιτς και η γυναίκα του δέχτηκαν ευχάριστα την πρόταση, αλλά, γράφει ο ιστορικός, η Μαρία απέκρουσε την πρόταση, διότι είχε τάξει ότι, αν ο Θεός σώσει αυτήν από τας χείρας των άσεβων, να μείνη εν σωφροσύνη παρθενοπούσα και να θεραπεύη τω Θεώ, τω την ελευθερίαν αυτής χορηγήσαντι».

Ο Φραντζής, που έμαθε την άρνηση της χήρας, έσυμφώνησε γάμο με μια από τις κόρες του Ρηγός της 'Ιθρίας, της οποίας το όνομα μένει άγνωστο. Ο μέλλον πεθερός έζητησε τότε — σύμφωνα με τα έθιμα της χώρας του, ως έλεγε — να... πάρη προίκα (χορήματα) και όχι να δώσει! Η πρότασή του αυτή άντεκρούσθη, κι' έπειτα από διάφορες συζητήσεις, ο πατέρας της κόρης επέσθη να δώσει στη μέλλουσα αυτοκράτειρα του Βυζαντίου γενναία προίκα, ήτοι σκεύη άργυρου και χρυσά, διαμαντικά, χρυσόφρανα υφάσματα, 56 χιλιάδες χρυσά νομίσματα (άντιστοιχούντα με 15 εκατομμύρια σημερινές δραχμές) και ακόμη να στέλνη κάθε χρόνο της κόρης του μισό εκατομμύριο δραχμές για να τις ξεδεχί σε έλεημοσύνες, ή όπως αλλιώς θά ήθελε.

Ο Φραντζής, που τη μεσιτεία του αυτή, θά έπαιρνε την υπόσχεση να γίνει... κομπάρσος με τη μέλλουσα Αυτοκράτειρα, η οποία θά έδωκε το κοριτσάκι του και θ' ανέλαμβανε άργότερα να το πωλήσει. Ο Φραντζής εξησφάλισε προσέτι και τα μεσιτικά του: Τέσσερα φορτία μεταξί, τα οποία θά του έδινε ο Ρήγας της 'Ιθρίας όταν θά έρχόταν να παραλάβη τη νύφη για να την οδηγήσει στην Κωνσταντινούπολη, για τους γάμους.

Ο Φραντζής εγύρισε στην Κωνσταντινούπολη και άνεκοίνωσε όλα αυτά στον 'Υψηλό Κύριο του. Ο Κωνσταντίνος ένεγκρε τις συμφωνίες αυτές και το γάμο. Εκάλισε αμέσως τον 'Εξ 'Ιθρίας πρόσω, (ο οποίος παρηκολούθησε τον προσηνή Φραντζή), και επεκύρωσε το χρυσόδουλο του Ρηγός της 'Ιθρίας.

Μεταφύρουμε έδω τη σχετική περιγραφή του Φραντζή:

«Ο Αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος, μπροστά στον προσηνή της 'Ιθρίας, έγραψε τρεις σταυρούς με κιννάβαρι (κόκκινο χρώμα, με το οποίο υπέγραφαν οι Βυζαντινοί Αυτοκράτορες) στο επάνω μέρος του χρυσόδουλου, εις βεβαίωση, κατά την συνθήκη των 'Ιθρών, έδωσε το χρυσόδουλο στα χέρια του πρόσεως και του έλε, δείχνοντας το Φραντζή:

— Πού αυτός! Σύν Θεώ, την ερχομένην άνοιξη, θά έλθω με τρεις εις να παραλάβη τη συντροφισσα της ζωής μου και νεύνην».

Ο γάμος αυτός φαινότανε πειά τετελεσμένον γεγονός. Κάποια κακή μοίρα όμως θέλησε κι' ο γάμος να μη γίνει κι' η Πόλι να πέση στα χέρια των Τούρκων κι' η οικογένεια του Κωνσταντίνου ν' αφανισθή.

Είχαν έρθει τον ίδιο καιρό ειδήσεις ότι ο Μωάμεθ έτοιμάζετο επίθεσι κατά της Βασιλείουσας και ο Φραντζής έλαβε την έντολη να πάη στην Πελοπόννησο και να καλέσει τους αδελφούς του Κωνσταντίνου στην Πόλη για να γίνει συνενόηση για την άμυνα. Έπειτα ο Φραντζής θά έπληγαν στην Κύπρο, και μετά ταύτα στην 'Ιθρία για να συνοδεύσει τη μέλλουσα αυτοκράτειρα για τους γάμους.

Ο γάμος όμως αυτός δεν επραγματοποιήθη, όπως είπαμε. Τα γεγονότα ήρθαν οργασία. Ο Μωάμεθ, με τα άγρια στρατεύματά του, έπολιορκησε την Πόλη, και ο Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος, στις 29 Μαΐου 1453, έπεσε με το σπαθί στο χέρι κοντά στην Πύλη του 'Αγίου Ρωμανού. Ο μάρτυς αυτοκράτωρ πέθανε άτεκνος, χωρίς ν' αφήσει διάδοχους της ήρωικής κληρονομίας του.

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ ΑΣΤΕΡΑΝ ΜΙΣΟΓΥΝΗ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΘΗ

«Όλα τα άνθη δένονται σε μπουκέτα. Όλες η γυναίκες είνε για δέσιμο.

— Τα άνθη και η γυναίκες έχουν κοινό χάρισμα το κάλλος και κοινό ελάττωμα το άγκάθι. Το άγκάθι της γυναίκας είνε η γλώσσα της.

— Όπως τα πολλά άνθη, έτσι και η πολλές γυναίκες φέρουν ποικύραλο.

— Τα άνθη διατρούνται και ξερά. Η γυναίκες ουδέποτε.

— Η γυναίκα είνε το άνθος της δημιουργίας. Άνθος χωρίς... πέταλα, εντυχώς, γιατί αρκετά μās ξεκουφαίνει με τα τακούνια της.

— Τα άνθη έχουν συμβολική γλώσσα, αλλά δεν μιλούν. Η γυναίκες, και γλώσσα αν δεν είχαν, θά έβρισκαν τρόπο να μιλούν.

— Προσορισμός και των λουλουδιών και των γυναικών είνε τα στεφάνια.

— Τα άνθη μαράζινονται. Η γυναίκες μαράζινουν.

— Τα άνθη μαράζινονται. Η γυναίκες μαράζινουν.

— Τα άνθη μαράζινονται. Η γυναίκες μαράζινουν.

— Τα άνθη μαράζινονται. Η γυναίκες μαράζινουν.

— Τα άνθη μαράζινονται. Η γυναίκες μαράζινουν.

— Τα άνθη μαράζινονται. Η γυναίκες μαράζινουν.

— Τα άνθη μαράζινονται. Η γυναίκες μαράζινουν.

— Τα άνθη μαράζινονται. Η γυναίκες μαράζινουν.

— Τα άνθη μαράζινονται. Η γυναίκες μαράζινουν.

— Τα άνθη μαράζινονται. Η γυναίκες μαράζινουν.

— Τα άνθη μαράζινονται. Η γυναίκες μαράζινουν.

— Τα άνθη μαράζινονται. Η γυναίκες μαράζινουν.

— Τα άνθη μαράζινονται. Η γυναίκες μαράζινουν.

— Τα άνθη μαράζινονται. Η γυναίκες μαράζινουν.

Ὁ μένος τρόπος γιὰ νὰ περάσετε εὐχάριστα τὶς μακρυνὲς ὥρες τοῦ χειμῶνος, τὶς ὥρες τοῦ ἀναγκαστικοῦ κλεισίματος τοῦ σπιτί, εἶνε νὰ προμηθευθῇτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου».

Ἡ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁ πιὸ εὐχάριστος, ὁ πιὸ διασκεδαστικὸς σύντροφος.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἡρωϊκά, γνησιακά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσῃ εἰς ἑκατομμύρια πον καὶ πού μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἰδοὺ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μέγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 60, ἔξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, αἰσθηματικώτατον, περιπαθέστατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξελλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἑνὸς εὐγενοῦς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΓΟΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν πού νὰ τὸν ἐδίδαξεν ὅταν ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΥ ΠΥΡΡΟΥ Τοῦ ΕΝΤΑΝ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἔσωτ. δρ. 20). Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς λογοτεχνίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύρου», ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξεῖδι στὸν Νότον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τῶν παλαιῶν σκληρῶν ἀγῶνα ὁ ἦρωας τοῦ βιβλίου, γραμμένον ἀπὸ ἕναν τὸν μεγαλοποιῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδυλὸν μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου της, ἡ βαρβαρικὴ τὴν δύο αὐτῶν ἀγῶν ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστοῦργμα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΤΙΣ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, ἀπὸ τῶν τρυφερῶν Γκρεβίλ, ἐκτετασμένον καὶ σπουδαῖον τῶν εὐγενῶν τῆς λογοτεχνίας, ἡ «Σονία» εἶνε ἡ ἀριστοτέρα τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴν λεπτότητα φρεὶ τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Προεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μετὰ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα συγγραφεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου», ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοῦργμα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΟΝΤΕΝ (Σελίδες 183. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοτέλεσμα τῆς λογοτεχνίας, γραμμένον ἀπὸ τὸν ἑκτεταμένον καὶ σπουδαῖον τῶν εὐγενῶν τῆς λογοτεχνίας, ἡ «Μονμάρτη» εἶνε ἡ ἀριστοτέρα τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴν λεπτότητα φρεὶ τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20). Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴν τέχνην καὶ χάρι, γεμῆτο αἰσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8). Σμυρναϊκὸ διήγημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνη, ποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ του περιγραφή ἡ εὐχάριστη κλίσις τοῦ βαθύ τοῦ αἰσθημα.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τῆς «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 250 διὰ τὸ ἔξωτ. δρ. 375.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ἐλέγκης βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Ἐκαστος τόμος περιέχονται ὑπερπεντακκῶσις διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, περιέργων, καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες, χρωματισταὶ καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ Σοφία», «Ἡ Μαλλαίνα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιές πού ἀγαπήθηκαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιχ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλλαίνα».

Εἰς τὸν δευτέρον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου» καὶ τῆς «Μοῦσις πού ζωντάνεψε».

Εἰς τὸν τρίτον ἡ συνέχεια τοῦ «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου» καὶ τῆς «Μοῦσις πού ζωντάνεψε», «Ἡ καὶ παλαιά», «Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίου», «Τὰ ἀνεκδοτὰ ἐξεχόντων Ἑλλήνων», καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἑρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον ὁ «Μπαλζακ», «Ἡ τελευταία ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὀρτί», «Μέσα ἀπὸ τὰ βιβλία», «Τὰ φιλολογικὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνου».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκαστον, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν Α' Τόμος ἀντὶ δραχ. 300, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 250 ἑκαστος. Διὰ τὸ ἔξωτ. δρ. 375 ἑκαστος.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται πρὸς τὸ Γεν. Ἀντιπροσώπ. μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΛΑΜΑΝ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σαχ Σολιμάν Πασᾶ) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραγγελίαν.